

Karkerên hemû
welatan
û gelên bîndest,
yekbîn!

riya azadi

Tebax - 1984
Sal 3, hejmar 26
Ağustos - 1984
Yıl 3 sayı 26

Organa Komita Merkezi ya Partiya Sosyalist a Kurdîstana Tirkîyê

SÖMÜRGEÇİ FAŞİST REJİMİN KÜRT HALKINA YENİ BİR SALDIRISI

Sömürgeci Türk rejiminin Kürdistan'da yeralan olaylara ilişkin politikası eskiden beri iyi bilinir. O, Kürt halkından gelen tepkileri, direnişleri, hatta ayaklanmaları bile gerek Türk halkından, gerekse dış kamuoyundan gizler. Kürt halkını, onun tarihini, dilini inkâr eden sömürgeci Türk devleti Kürt adını ağzına almaktan bile çekinir.

İnşa ilginçtir, bu kez öyle olmadı. Birkaç gün önce Türk hükümeti, Eruh ve Şemdinli yöresinde yeralan olaylara ilişkin olarak bu sansürü bizzat kaldırdı ve bu olayları radyolarından iç ve dış kamuoyuna duyurdu. Öyle ki bu tutum değişikliği elbet bu bir istisna olacaktır- olayı ballandıracak anlatan BBC'nin bile dikkatini çekmiş; o, "Türk hükümeti daha önce böyle şeyler yapmazdı," demek gerektiğini duymuştu..

Türk hükümetinin Eruh ve Şemdinli olaylarını iç ve dış kamuoyuna duyurmakla elbet bir amacı vardır. O, Kürt halkına karşı geniş bir saldırıya geçmeden önce kamuoyu oluşturmak istiyordu.

Türk faşist rejiminin 1983 ilkbaharında Irak Kürdistanı'na karşı giriştiği saldırıdan sonra yeni bir saldırı için hazırladığı uzun zamandan beri bilinmekte idi. Bunun nedeni açıktır: Kürdistan'ın en büyük parçasını elinde tutan ve burdaki Kürt halkından duyduğu korku ile uyukularını, Türkiye Kürdistanı'ndaki yurtsever hareketi ezme, dağıtmak için her türlü çabayı harcayan sömürgeci faşist rejim, sınırın öbür yakasında Irak ve İran Kürdistanı parçalarında yeralan silahlı mücadelelerden dolayı son derece tedirgindir ve bu devam ettiği sürece kendisini de ciddi biçimde tehlikede hissetmekte, salt Türkiye Kürdistanı'na yönelik aldığı tedbirlerin yetersiz kalacağını bilmektedir. Bu nedenle, diğer iki parçadaki yurtsever mücadelenin ezilmesi için bir yandan Irak ve İran'da daha da kısırtırken, onlara destek olurken, diğer yandan zaman zaman kendisi de bizzat eyleme geçmektedir.

Sömürgeci faşist rejim, Türkiye Kürdistanı'nda da, son dört yılda estirdiği teröre, döktüğü kana rağmen rahat değildir. O, yurtsever harekete daha ağır darbeler vurmak istiyor.

İşte bu nedenle o, uzun süreden beri Kürdistan'da daha geniş çaplı bir eyleme geçmek için hazırlanmakta idi. Eruh ve Şemdinli olayları yalnızca bir bahane oldu. Bir başka deyişle o, böyle olayları beklemekte idi.

Eruh ve Şemdinli olaylarının iç yüzü, boyutları ve cereyan tarzı bugün açığa kavuşmuş değil. Van'a, Bingöl'e uzanan geniş bir alana giriş çıkışlar yasaklanmıştır ve bu olaylara ilişkin sağlıklı bilgi almak güçtür. Bir süre sonra olayların gerçek yüzü ve bunda bizzat faşist rejimin tertiplerinin payı açığa kavuşabilir. Ancak şurası şimdiden bellidir ki faşist rejim olayları büyük ölçüde abartıyor ve çarpıtıyor. Örneğin Eruh ve Şemdinli olaylarına 600 kadar "ayrılıkçı militan" katıldığı iddia edildi. Bunların, halka hitaben yaptıkları konuşmalarda Irak Kürdistanı'nda mücadele eden iki yurtsever örgütten de destek aldıklarını söyledikleri ileri sürüldü. Bu abartma ve saptırmalar

İran ve Irak Kürdistanı'na saldırı için kamuoyu oluşturma amacıyla yapılıyor. Bölgedeki durumu iyi bilen hemen herkes bu söylenenlerin yalan olduğunu daha ilk bakışta anlayacaktır.

Sınırın öbür yakasında, Irak ve İran Kürdistanı'nda yurtsever mücadele yürüten güçler bugüne kadar Türkiye sınırları içinde ve Türk birliklerine karşı eylem koymadılar ve bu tür eylemlerin şu anda kendilerine bir yararı yoktur. Onların sınırın bu yakasında bu türden provakatif eylemleri desteklemeleri de sözkonusu olamaz. Faşist rejim kamuoyuna yalan söylüyor ve sansür perdesi de zaten bu amaçla aralanmıştır.

Devamı Sayfa 11'de..

Faşizmi Yıkılmaktan Başka Çıkış Yolu Yoktur

Partimiz Merkez Komitesi, 12 Eylül askeri-faşist darbesinin 4. yılı nedeniyle aşağıdaki bildiriye yayınladı.

Emekçi ve yurtsever insanlar, Türkiye'de faşist rejim 4 yılını dolduruyor. O, sözde "kardeş kavgasını önlemek" ve "ekonomiyi düze çıkarmak" için yönetime el koydu. Ama o bu dört yılda halklarımıza zulümden ve açlıktan başka şey getirmedi.

12 Eylül öncesi binlerce gencin, işçinin, aydının kanına giren faşist katiller bir bir aklanıp salıverildiler. MHP'nin kadroları şimdi ANAP hükümetinde ve devletin kilit noktalarında mevzileniyor. Onbinlerce ilerici işçi, aydın, yurtsever ise zindanlarda, eşsiz az görülen bir zulüm ve işkence altında. Binlercesi idamla yargılanıyor ve yüzlercesi idama mahkum edildi. Zorba rejim genel bir af çıkarmaya yanaşmıyor ve onları moral ve fizik olarak çökertmek istiyor.

Demokrasiye geçiş sözlerinin yalan ve aldatmaca olduğu bu gün daha iyi anlaşılıyor. İşçi sınıfı açlığa mahkum edilirken sendikal hakları elinden alınmış. Grev bile yapamıyor. Köylülerin, memurların, öğretmenlerin, teknik elemanların, sağlık emekçilerinin demokratik örgütleri dağıtılmış ve yenisini kurmalarına izin verilmiyor. Basın sansürü altında. Demokrasi isteyen aydınlar sıkıyönetim mahkemelerinde yargılanıyor.

Faşist rejim saldırgan, savaş yanlısı, maceracı Reagan yönetimine tam bir uşaklık politikası izliyor, onun bir dediğini iki etmiyor. ABD'ne yeni üsler, hava alanları verildi. Ülke Çevik Kuvvetlere açıldı. Yeni atom başlıklı füzelerin yerleştirilmesi için pazarlıklar yapılıyor. Böylece Türkiye emperyalizmin tam bir saldırı rampası oldu. Ülke bir nükleer savaş felaketinin kucağındadır. Mevzii de olsa bir nükleer savaşta ülkelerimiz bir kül yığınına dönüşebilir, halklarımız yok olabilir.

Ülkenin ekonomik durumu ise bu dört yılda düzelmedi, tersine giderek kötüleşti. Özal'ın izlediği IMF'ye bağlı ekonomi politikası yalnızca uluslararası tekellerin ve içeride de bir avuç vurguncunun işine yarıyor. Halk ise onlar yararına soyulup soğana çevriliyor. Bu politika Arjantin, Brezilya ve diğer bir çok Latin Amerika ülkesine yıkım getirdi, Türkiye'ye de şimdiden ekonomik yıkım getirmiştir.

Dış borç yükü şimdiden 30 milyar dolara vardı. Bütçe açığı yüksek. Halk aç. Maaşlar zaman zaman ödenmiyor. Ülkede dört milyon işsiz var. Fuhuş, uyuşturucu madde kullanımı ve türlü hastalıklar aldı yürüdü.

Devamı Sayfa 11'de..

KÜRT SORUNU ÜZERİNE SKP POLİTBÜRO ÜYESİ REMO YOLDAŞ'IN KONUŞMASI

"DOSTU VE DÜŞMANI İYİ AYIRALIM"

Yoldaşımız Mustafa Budak'ın ölümü nedeniyle Ortadoğu'da yapılan ve 25 örgütün temsilcilerinin hazır bulunduğu anma toplantısında Kürdistan yurtsever hareketinin durumu tartışıldı ve bu arada Suriye Komünist Partisi Politbüro üyesi Remo Şeyho Ferhan, Kürt sorununa ilişkin olarak görüşlerini açıklamak istediğini belirterek kendi adına ve Irak Komünist Partisi temsilcileri adına bir konuşma yaptı. Konuşma daha sonra birkaç dergide Arapça olarak yayımlandı. 4 Nisan günü yapılan konuşmanın metni ve Türkçe çevirisi elimize geç ulaştı. Geç de olsa bu konuşmanın bazı bölümlerini yayınlamayı uygun bulduk.

Kürt hareketinin programları büyük ölçüde, Kürt halkının umut ve istemlerini dile getiriyor. Irak'ta Kürt hareketi Irak Cumhuriyeti çerçevesi içinde özerk Kürdistan istemiyle savaşıyor. Biz bu istemi ve onun uğruna yapılan savaşı destekliyoruz. Aynı zamanda Irak halkının demokrasiye ve Kürtlerin gerçek özerkliğe kavuşması için savaştan Irak Komünist Partisi'nin yanında yer alıyoruz.

İran Kürdistanı'nda da durum aynıdır. Kürdistan Demokrat Partisi (İran), KOMELA ile işbirliği içinde İran devleti çerçevesi içinde İran Kürdistanı'na özerklik (otonomi) için savaşıyor. Partimiz SKP bu savaşı destekliyoruz.

Türkiye Kürdistanı'na gelince, burada durum İran ve Irak'takinden farklıdır. Bir akım Türkiye'den ayrılarak Kürdistan'da bağımsız bir Kürt devleti kurmak istiyor. Başka bir akım da Kürt halkının kendi kaderini kendisinin tayin etmesi prensibinde Kürt halkının hakkını ve savaşımını somutlaştırıyor.

Partimiz, kendi kaderini tayin hakkını savunan ikinci akımı kapsam bakımından şimdiki aşamanın isteklerine uygun buluyor. Özerklik, tam bağımsızlık, kaderini dileğince ve serbestçe tayin hakkı, bunun biçimi ve parolaları, ancak dönemin koşullarına ve olayların gelişimine göre belirlenebilecek bir şeydir.

Suriye'de ise beşeri ve coğrafi nedenlerle kader tayini hakkı anlamında bir Kürt sorunu yoktur. Bununla birlikte Partimiz diyor ki "Suriye Kürtlerine kültürel haklar" parolası doğrudur. Bu parola verili aşamaya uygundur ve gerçekleşme olanağına sahiptir. Biz bu haklar için savaşıyoruz ve onları destekliyoruz. Kürt hareketleri bu konuyu programatik düzeyde hâlâ tartışıyorlar ve biz bu konuyu diğer örgütlerle tartışmaya, görüşlerimizi ayrıntılarıyla ortaya koymaya hazırız. Partimiz, kültürel haklar isteğini doğru buluyor ve destekliyor; gerçekleşmesini de ülkemizdeki siyasi koşullara bağlı görüyor.

Kürt sorunu, İran ve Irak Kürdistanlarında özerklik, Türkiye Kürdistanı'nda da ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı çerçevesindeki program hedeflerine ulaştıktan sonra, Partimize göre, Kürt halkının birleşmiş devletini kurma istemi gündeme girebilir. Buna ilişkin olarak bizim tutumumuz proleter enternasyonalizmine uygun olacaktır.

Partilerimiz bu soruna Marksizm-Leninizm ve Proleterya enternasyonalizmi açısından yaklaştıkları için, böyle bir istemi desteklemeye de bizim görevimizdir. Bize

göre, sözkonusu örgütlerin program hedeflerine ulaşabilmeleri için ulusal Kürt hareketlerinin ilerici ulusal cephelerin çerçevesi içinde birleşmesi zorunludur. Bu cepheler de diğer ülkelerin (Türkiye, Irak, İran, Suriye) ilerici ulusal cephelerini desteklemelidir (...)

Dünyamızda genel durum iyi biçimde değerlendirilmelidir. Dost ve düşman kampları belirlenmelidir. Kürt hareketi bir bütün olarak emperyalizme ve en başta ABD emperyalizmine, siyonizme ve yerel gericiğe karşı; sosyalist ülkelere (başta halkların gerçek dostu ve ilk sosyalist devlet olan Sovyetler Birliği olmak üzere), bütün kapitalist ülkelerdeki işçi ve komünist hareketine, ulusal kurtuluş hareketlerine dost olmalıdır. Dünya barışı uğruna savaşta, bütün insanlığı ilgilendiren bu savaşta Kürtler tarafsız kalamazlar; sosyalizm ve kapitalizm arasındaki savaşta da tarafsız değildiler.

Kürt hareketi Arap ulusal kurtuluş hareketinin parçaları ile işbirliği yapmalıdır; çünkü savaşımız birdir. Biz, Sovyetler Birliği ile dost olan halklar emperyalizme karşı birlikte karşı koyuyoruz.

Geçmişte Kürt ulusal hareketlerinin yenilgiye uğramasının başlıca nedenleri soyutlanmış olmaları, derebeylik ve aşiret ilişkilerinin egemen olması, düşman ve dostların açıkça seçilememesidir. Geçmiş deneylerinden yararlanmalı, tarihi inceleyip dersler çıkarmalıyız. (...)

Yoldaşlar,

Boş tartışmalarla lafı uzatıp birbirimize felsefe yapmamıza gerek yok. Gerçeği hepimiz biliyoruz. İki kamp vardır:

1- Sosyalist kamp. Sovyetler Birliği önderliğinde, Dünya İşçi Sınıfının ve Kurtuluş Hareketlerinin birliğinden oluşur.

2- Kapitalist-emperyalist kamp. Tabanını ABD oluşturur, faşist rejimlerden, dünya siyonist ve gerici güçlerinden derleşiktir.

Kürt parti ve gurupları ne yapmalı? Hangi kampın yanında olmalı? Halkları sömürgeleştiren, soyan, köleleştiren kapitalist kamp ile mi? Eski ve yeni tarihin gösterdiği gibi Kürt halkının kapitalist devletler ve onların dostları ile ilgili zengin deneyleri var. Türkiye, Irak ve İran'da yer alan tüm olaylar, sömürgeci devletlerin Kürt halkının haklarına düşman olan şövenist hükümetlere nasıl yardımcı olduklarını, Kürt devrimlerini bastırıp engellediklerini açık biçimde gösteriyor. 1920'de Mahmut Barzenci ayaklanması İngilizler tarafından bastırıldı mı? İran'da Şah'a destek olanlar Amerikalılarla İngi-

lizler değil miydi? Kürt devrimlerini nasıl boğduklarını, Mahabat Cumhuriyeti'ni nasıl yıktıklarını ve liderlerini idam ettirdiklerini unutmamak.

Ama sosyalist kamp, tam tersine ilerleme ve bağımsızlık uğruna savaşan halklara destek olmak amacını güder. İster ki halkların üzerindeki zulüm ve kölelik boyunduruğu parçalansın, ulusal zorbalık yok edilsin, insanın insan tarafından sömürülmesine son verilsin. Bütün bunlar Sosyalist Ekim Devrimi'nin zaferinden sonra Sovyetler Birliği'nde gerçekleşebilirdi.

(...)

Kürt devrimleri zafere ulaşamadı, çünkü bu hareketlerin ve partilerin önderleri arasında o dönemde aşiret ilişkileri güçlü ve baskın idiler. Türk, Irak ve İran şerhrist yönetimlerine karşı büyük fedakârlıklara rağmen, devrimin ilk aşamalarında elde edilen zaferlere rağmen, bu hareketler sonuçta yenilgiye uğradılar. Örnekler çoktur: Şeyh Manmüt Barzenci, Qadi Muhamed, Şeyh Sait, Molla Mustafa Barzani ve devrimleri.

Zaferin en önemli şartlarından biri Kürt halkının davasına yoldaş ve dostlar edinmektir. Bu devrimler, gördüğümüz gibi, gerçek dostlarından soyutlanmış kaldılar.

(...)

Biz Kürt ulusal kurtuluş hareketinin durumunu, koşullarını çok iyi biliyoruz. Kürt ulusal kurtuluş hareketi içinde emperyalizme, siyonizme ve gericiğe karşı savaşan bütün güçleri değerli buluyoruz. Kürt halkının savaşta şu anda ulusal kurtuluş savaşı aşamasındadır. Bu gerçeği göz önünde tutmak gerekir. Kürt halkının haklı sorunu uğruna giriştiği savaşta şaşmak ve belli aşamaları atlamak olur. Bize göre Kürt ve diğer bölge halklar savaşımın hangi aşamada olduğunu iyi bilmek önem taşıyor. Bütün dünyanın durumunu göz önünde tutmak, bunun yanı sıra Kürt halkının gerçek durumunu incelemek ve devrimci olanakları doğru değerlendirmek zorunludur.

Remo Yoldaş, konuşmasının bu bölümünde Filistin ve Lübnan sorununa değindi; Lübnan yurtsever güçleri, Filistin Kurtuluş Örgütü ve Suriye'deki anti-emperyalist güçlerin Sovyetler Birliği'nin ciddi yardım ve desteği ile ABD-İsrail gerici planını suya düşürdüklerini, Lübnan'da güç dengesini ilerici güçlerden yana çevirdiklerini anlattı ve şöyle devam etti:

En yararlı deneylerden biri Vietnam halkının deneyidir. Vietnam ulusal ve ilerici güçleri birlik sağlayarak sosyalist ülkelerin ve onların öncüsü Sovyetler Birliği'nin desteğini aldı ve ABD'ye karşı büyük zaferi kazandı. Düşmanın üstün siyasi ve askeri olanaklarına rağmen bu zafer dünyanın her köşesinde yankı buldu. Emperyalizm ve siyonizmin komplolarına karşı

Devamı Sayfa 10'da.

CUNTANIN PLANLARI VE CİDDİ BİR PROVAKASYON

Bugün Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketi birkez daha ciddi bir provakasyonla karşı karşıyadır ve bu provakasyon PKK eliyle sahneye konmaktadır.

PKK şefleri bir süreden beri, izledikleri yanlış politikaya karşı çıkan kendi taraftarlarına veya örgütlerinden ayrılanlara karşı sistemli terör uyguluyorlar. Bunun örnekleri, Enver Ata'nın öldürülüşünün ardından yayınlanan Kürdistanlı beş örgütün ortak bildirisinde belirtilmişti. Enver Ata olayından bu yana yeralan gelişmeler ise, PKK yönetiminin diğer örgütlerin ve kitlelerin eleştiri ve tepkilerinden ders almadıklarını, tersine bu çıkmaz yola daha doludizgin biçimde saptıklarını gösteriyor.

PKK şefleri bu eylemleri açıkça savunuyor ve bu işe devam edeceklerini söylüyorlar. Bununla da kalmayıp kendilerine eleştiri yönelten yurtsever insanlara, diğer ilerici, devrimci örgütlere saldırıyorlar. Bu şeflerin şartlandığı insanlar Temmuz ayında Federal Almanya'nın Hamburg, Köln ve Celle kentlerinde ve Paris'te çeşitli devrimci ve yurtsever örgütlerin taraftarlarına saldırdılar. 7 ağustos günü ise F. Almanya'nın Rüsselsheim kentinde, daha önce PKK'nın Köln sorumluluğunu yapmış olup görüş ayrılığı nedeniyle kendilerinden ayrılan Zülfü Gök adlı yurtsever planlı bir saldırı sonucu katledildi.

Eğer öni alınamazsa bu tutumun ne gibi sonuçlara yol açacağını tahmin etmek zor değildir.

Cunta'nın Planları ve PKK'nın Terör Eylemleri

Yurt içinde tüm demokratik örgütleri kapatan, basını susturan, onbinlerce devrimci ve yurtseveri işkence çarklarına, zindana sürükleyen ve kitlelerin muhalefeti için süngü gücüyle dizginleyen Cunta, yurt dışında Türkiye ve Kürdistanlı yurtsever güçlerin yürüttüğü mücadeleden ve demokratik güçlerin baskısından son derece rahatsızdır. Cunta şefi Evren bu rahatsızlığı sık sık dile getiriyor. Ve Cunta'nın, yurt dışında yükselen bu demokratik muhalefeti susturmak için uzun zamandan beri planlar yaptığı bilinen birşeydir. Evren, birkaç kez, "yakında yurt dışındaki lerin de defterini düreceğiz" diye açık tehditlerde bulundu. Bundan kısa bir süre önce ise, yurt dışındaki bu muhalefete karşı kendisiyle yeteri kadar işbirliği yapmadıkları için "Batılı dostlarını" eleştirerek, "Bu kişiler çok yakında onların da huzurunu kaçıracağız" dedi.

Evren'in bu sözlerini PKK'nın eylemlerinin izlemesi son derece ilginçtir. O,

sanki olup biteceklerden önceden haberdardır ve haberdar olduğuna da kuşku yok!

Cunta'nın şefi, yurt dışındakilere karşı da tedbirler aldıklarını ve onların da hakından geleceklerini söylerken neyi kast ediyor? Besbelli, Cunta yurt dışına kendi ordusunu ve üniformalı polisini operasyon için gönderemez. O, kendi adına açık terör ve saldırıya da yönelemez. Bunun, dış kamuoyunda kendisini daha da güç duruma düşüreceğini bilir. Cunta devrimci demokratik harekete karşı yeni tertipler peşindedir.

12 Eylül öncesinde gerici güçler bir yandan sol harekete faşist milis örgütlerini saldırttılar, diğer yandan çeşitli sol örgütlerin saflarına sızarak onları terör eylemlerinin içine çekmeye, solu birbirine düşürmeye ve içinden çökertmeye çalıştılar. Bunda birhayli başarılı olduklarına da kuşku yok. Şimdi Cunta benzer oyunları sahnelemeye çalışıyor.

Eğer o, Kürdistan'lı ve Türkiye'li örgütleri kendi aralarında çatışmalara sürükleyebilir işi son derece kolaylaşacaktır. Sol ve anti-faşist güçlerin birlik çabaları sabote edilecek, birbiriyle uğraşan sol örgütler Cunta ile uğraşmaya zaman ayıramıyacaklardır. Böyle bir durumda onları teröristlikle suçlamak, dış kamuoyundan tecrit etmek ve onlara karşı tedbirler almak için Cunta'nın ve onun dışardaki gerici dostlarının eline büyük propaganda fırsatı geçecektir. Bu ortamda Cunta'nın Avrupa ülkelerindeki yığınla gizli ajanı, hatta saldırı timleri de şu veya bu örgüt adına eyleme geçerek terörü kızıştırabilir, devrimci ve yurtsever insanlara karşı cinayetler işleyebilirler.

İşte Cunta'nın planı budur.

PKK'nın içine girdiği yol, tehlikeli biçimde Cunta'nın niyet ve planlarına uygun düşüyor.

Yalnızca Siyasi Körlük ve Megalomani mi?

PKK yönetimi kendisinden ayrılanları provakasyon örgütü olarak niteliyor. Onlara karşı saldırı ve cinayetlerini gerekli, zorunlu "devrimci" bir iş gibi göstermeye kalkışıyor. Hatta, çılgınca bir histeri ile, kendisini eleştirenlere, yaptıklarına karşı çıkan herkese meydan okuyor, tabanı onlara karşı da kıskırtıyor.

PKK şeflerinin herşeyi tersyüz ettikleri açık. Birkez kendilerinden ayrılanlar provakatör filan değil; tersine, kendi eylemleri tam bir provakasyon niteliğinde. Bu eylemleri devrimcilikle maskeleyen olanağı yok.

Acaba PKK şefleri bütün bunları salt bir siyasi körlük sonucu mu yapıyorlar? Demagojide, yalan uydurmada, herşeyi tersyüz etme sanatında bu kadar usta olan bu baylar düşmanın planlarını görmüyorlar mı? Onlar geçmişte olan bitenden hiç ders almadılar mı? Yoksa devrimci hareketin çıkarları onları hiç ilgilendirmiyor mu?

Olup bitenleri salt PKK şeflerinin maceracılığı, megalomanisi ve siyasi körlüğü ile izah etmek mümkün değil.

12 Eylül öncesinde de PKK hemen tüm yurtsever, ilerici örgütlere karşı saldırgan bir politikaya yöneldiğinde, şurda burda devrimci ve yurtsever insanları katlettiğinde, aşiret çatışmaları yarattığında bu işte polisin rolü üzerinde ciddi biçimde durmuş; polisin PKK saflarına sızarak onun birçok eylemini yönlendirdiğini söylemiştik. Bizce bu son derece açık birşeydi. Birçok yörede ilerici polis ve idareciler bile bunu açıkça dile getirmekte idiler. 12 Eylül sonrasında PKK içindeki polis ajanlarının faaliyeti daha da açığa çıktı ve birçok kişinin ajan olduğunu bizzat PKK şefleri bile itiraf etmek zorunda kaldılar. Örneğin Kars ve Ağrı yörelerinde polisin ve MHP'lilerin PKK saflarına sızdıkları mahkeme dosyalarına giren belgelerle ortaya çıkmıştır.

Bugün de, Cunta'nın yurt dışındaki devrimci ve demokratik harekete karşı tertipler peşinde olduğu ve anti-faşist güçbirliği çabalarını sabote etmeye çalıştığı bir aşamada, PKK şeflerinin başlattığı eylemler son derece düşündürücüdür. PKK şefleri örgütlerini tam da polisin görmek istediği yere sürüklüyorlar.

Biz, PKK'nın hala peşinden giden insanları birkez daha olup bitenler üzerinde düşünmeye çağırıyoruz. Onlar kendilerini, hain veya ajan olmayan, ama yalnızca yanlışları gördükleri için örgütten ayrılan veya ona eleştiri yönelten arkadaşlarına veya diğer yurtsever, devrimci örgütlere karşı saldırıya, cinayete yönelen şeflerinin durumu üzerinde düşünmelidirler. Örgütler arası çatışmalar Cunta'nın istediği, planladığı birşeydir. Kürdistan'lı kurtarma veya devrimcilik adına yapılan bu işler ne Kürdistan'ı kurtarabilir, ne de devrimciliktir. Bu tipik bir provakasyondur, onları Cunta'nın basit maşaları haline getirebilir. Gerçekten halkımızın kurtuluşunu isteyen insanlar kendilerini bu utanç verici durumdan kurtarmalıdır.

Eğer PKK şefleri, gerçekten yurtsever amaçlar taşıyorlarsa, öfke ve tutkunun sonucu sağduyularını tümenden yitirmemişlerse bu yanlış yoldan biran önce dönmelidirler. Bunu başarabilirlerse seviniriz. Bunun yolu, gerek örgüt içi sorunları çözmeye, gerekse diğer devrimci, yurtsever örgütlerle ilişkilerde çözüm yöntemi olarak şiddete başvurmamaktır. (Şiddet ancak hainlere ve düşmana karşı kullanılabilir).

Ne yazık ki bu konuda PKK şeflerinden umutlu değiliz. Onlar içine düştükleri bataktaki devam etmeye pek kararlı görünüyorlar ve bu bataktaki onları yutacaktır. PKK

Özal hükümeti halkın evini başına yıkma çabasında

Özal hükümeti, aylardır gecekondunun emekçi halkına karşı yeni bir tertip peşinde. Güya kaçak durumda olan -ki büyük çoğunluğu böyledir- gecekondulara tapu verilmesi için bunların bildirimleri isteniyor. Aksi taktirde bu evlerin yıkılacağı tehdidinde de bulunuyor hükümet. Gerçekten de son dönemde çok sayıda gece kondu yıkıldı ve düzenin kurbanı yoksul insanlar sokakta bırakıldı.

Ancak bir soygun çetesi olan Özal hükümeti, tapu vermek gibi bir "iyi niyet" gösterisinin arkasına gizlenerek yeni bir sömürü tuzağı kuruyor ve bunun için de halka baskı uyguluyor.

Her şeyden önce zamanında rastgele yapılmış gecekonduların böyle bir anlayışla tapulu konut haline getirilmesi teknik olarak mümkün değil. Bu alanlar, hükümetin izlediği yöntemle planlı bir şehir haline getirilemez. Ne yerleşimin biçimi, ne de mevcut yasaların getirdiği karışık hükümler bu iş için

elverişlidir.

Diğer taraftan tıpkı bankçilik olayında olduğu gibi bu nedenle köşebaşlarında yeminli bürolar türemiş. Bu bürolar sözde gecekondusu sahiplerinin beyanlarını doldurup işlemlerini tamamlayacaklar. Ama bunlar gecekondusu sahibi yoksul insanlardan durmadan para sızdırıyor, fakat bir sonuca ulaşamıyorlar. Halka her gün yeniden borç geliyor. Konuyla ilgili şikayetler daha şimdiden gazete sayfalarını doldurmaya başladı. Kaldı ki zaten, tapu işlemi sonuçlansa bile bu işin astarı yüzünden pahalıya mal oluyor. Geçtiğimiz günlerde 75 yaşındaki emekli bir memur; "Hesaplattım, tapu için 300 bin lira lazımmış. Hükümet 250 bin lira versin, evi alsın" diyerek bu gerçeği dile getiriyordu.

Bu arada Ankara Özel Yeminli Bürolar Derneği Genel Başkanı da bürosunu kapattı. Dernek Başkanı, "beş ayda dosyası tamamlanmış 1961 kişi, kaç kişiye tahsis belgesi ve-

Kısa haberler

■ İtalyan gazeteci Mirelle Galetti'nin Kemal Burckay Yoldaşla Kürdistan sorunu üzerine yaptığı mülakat İL MANİFESTO gazetesinde yayımlandı.

■ Suriye'nin başkenti Şam'da yayınlanan Irak Sosyalist Baas Partisi yanlısı "Sout Ar-Rafidin" gazetesi, yoldaşımız Mahmut Ferhat'la Türkiye, Türkiye Kürdistanı ve bölge sorunları üzerine bir mülakat yaptı. Bu sorunlara ilişkin olarak Partimizin görüşlerini dile getiren mülakat, gazetenin 28 Mayıs 84

tarifli sayısında tam sayfa olarak yayımlandı. Gazete, Sosyalist Baas Partisi'nin Saddam Hüseyin diktatörlüğüne karşı mücadeleye eden kesimi tarafından çıkarılmaktadır.

■ İsveç'in en yüksek tirajlı günlük gazetesi *Dagens Nyheter*'in İsveç'te, Federal Almanya'da ve diğer Avrupa ülkelerinde Kürt yurtseverlerine ve siyasi mültecilerine yönelik son dönemde girilen terör eylemlerine ilişkin olarak Kemal Burckay Yoldaş'la yaptığı mülakat, gazetenin 18 Ağustos 1984 tarihli sayısında yayımlandı.

Kemal Burckay Yoldaş, PKK tarafından, kendisinden ayrılanlara ve diğer yurtseverlere karşı girilen bu terör eylemlerini gerek Partimizin, gerekse diğer yurtsever örgüt ve kişilerin onaylamadığını; Türk Cunta'sının bundan yararlanarak bu tür eylemleri kıskırtabileceğini veya bizzat tezgahlayabileceğini; diğer yurtsever örgütlerle birlikte Partimizin, kısa süre önce, bu tür eylemlere son vermesi için PKK yönetimine çağrılar yaptıklarını dile getirdi.

CUNTANIN PLANLARI VE CİDDİ BİR PROVAKASYON

Baştarafı Sayfa 3'te..

şeflerinin gözünü öfke bürümüştür ve bu türden eylemler, bir siyasi örgüt için tipik intihar eylemleridir.

Devrimci Tutum Nedir ?

Böyle bir olay karşısında Türkiye solunun tutumu ne olmalıdır? Açıktır ki sorun devrimci ve demokratik hareket için ciddi önem taşımaktadır. Düşman, yurtsever ve devrimci güçleri birbirine düşürmek, bölmek, yıpratmak için planlar yapıyor ve PKK'nın giriştiği eylemler bunun için uygun zemin oluşturuyor. Buna karşı sessiz kalınabilir mi?

Kimi örgütler geçmişte düşmanın planlarını kavramadılar ve sol içinde bir kör dövüşüne yöneldiler. PKK ise provakatif eylemleri ile tüm örgütleri geride bıraktı ve düşman bu örgütün saflarına güçlü biçimde sızdı, onun birçok eylemlerine bizzat yön verdi, Kürdistan'da kaos yarattı. Cunta bu malzemeyi bol bol kullandı ve bugün de hâlâ kullanıyor.

Bazı örgütler ise 12 Eylül öncesinde olaylara bir bakıma seyirci kaldılar. 12 Eylül döneminin yeteri kadar ders verici olmadığını ise şimdi anlaşıyor.

Oysa provakatif nitelikteki bu tür eylemleri teşhir ve onlarla mücadele solun kendi görevidir. Sol kendi saflarında ve devrimci gücü adına yapılan ciddi yanlışları gereği gibi kavrayamaz ve mahkûm ede-

mezse bu yanlışlardan kurtulamaz, düşmanın oyunlarını boşa çıkaramaz. Eğer Türkiye solu geçmişte bu türden devrimci olmayan yöntemlere ve örgütler arasında şiddete başvurulmasına ciddi biçimde karşı çıksaydı sol hareket kendi içinde öylesine bir kör dövüşüne düşmeyebilirdi ve faşist tirmanışa karşı daha güçlü ve birlik halinde çıkabilirdi.

PKK'nın son eylemlerinin kınanmasına ilişkin olarak da sol saflarda iki yanlış eğilim görülüyor.

Kimi örgütler, hem de sözde Cunta'ya karşı birlik adına, PKK'nın açık biçimde kınanmasını bile "sakıncalı" buluyorlar. Bu, PKK yönetiminin sözkonusu saldırı tutumuna, cinayetlerine karşı sessiz kalmak, susmak demektir. Bu, aynı zamanda Cunta'nın planlarını, oyunlarını görmemek veya görmezden gelmektir. TİP ve diğer bazı örgütler, 12 Eylül için düzenlenen ortak yürüyüşe PKK'nın da katılması için ayrıca ısrarlı oldular. Bu da PKK'nın cinayetleri ve sözkonusu provakatif eylemleri karşısında hayırhah bir tutumdur. Böyle bir tutum, PKK'ya "sen işine devam edebilirsin," demektir..

Böyle bir tutumla anti-faşist mücadelede birlik sağlanamaz, tersine, daha şimdiden görüldüğü gibi birliğin yolu daha da tıkanır. Sol, eğer 12 Eylül öncesinde düşüğü olumsuz durumda bir daha düşmek istemiyorsa, eğer gerçekten saflarında ciddi bir dayanışma sağlamak ve Cunta'ya

karşı en geniş anti-faşist güçleri dikmek istiyorsa bu türden provakatif eylemler karşısında ilkel olmalı, bu tür eylemleri hem de bir yöntem olarak benimsemiş olup pervasızca savunulara karşı yekvücut olarak durmalıdır. Çünkü hiçbir şey, sol örgütler arasında şiddete başvurmadan daha çok birliğin önünde engel olmaz. PKK'yı böylesine bir çıkmazda kurtarabilecek tutum da ancak sol güçlerin böylesine ilkel ve birlikte bir tutumu olabilir.

Diğer yanlış eğilim ise PKK'nın merkezi düzeyde planlanıp yürütülen bu eyleminin, Yunanistan'da iki örgütün taraftarları arasında meydana gelen mezvii bir kavgayla eş tutulmak istenmesidir. Biz, elbette, ilerici örgütler arasında her türlü şiddet eylemini ve buna yol açan tartışmayla bir ilişkisi bulunmayan tahrikçi tutumu red ederiz. Ancak mezvii bir olayı PKK'nın sözkonusu sistemli, planlı terör eylemleriyle eş saymak da yanlış bir tutumdur.

Bugün faşist Cunta'nın planları ve ister bilerek, ister bilmeyerek yapılsın PKK'nın bu planlara uygun düşen eylemleri nedeniyle Türkiye ve Kürdistan devrim ve demokrasi güçleri ciddi bir provakasyonla karşı karşıyadır. Sol örgütler, aralarındaki görüş ayrılıkları ne olursa olsun bu provakasyonla karşı ciddi ve etkin bir tutum takınmalıdırlar. Provakasyon boş çıkarmanın yolu budur.

RAKAMLARIN DİLİYLE FAŞİZMİN EKONOMİ POLİTİKASI

Faşist cunta, işbaşına geldiği zaman "bozulan ekonomik dengeyi" yeniden sağlamayı başlıca görevleri arasında ilan etmişti. Soygun düzeninin maaşlı bekçileri faşist generaller, bu amaçla iç ve dış tekelci sermaye çevrelerinin her istediğini yerine getirdi, demokratik hak ve özgürlükleri yok etti, ülkeyi baştan başa bir cehenneme çevirdi.

Bugün izlenen ekonomik politika, son dört yıldır eksiksiz uygulanıyor. Üstelik şimdi başbakan olan Özal 24 Ocak kararları uygulamaya konulduğunda işin fiili sorumluluğunu üstlenmiş ve bu görevini uzun süre cunta ile birlikte de sürdürmüştü. O halde belli başlı bazı ekonomik göstergelere bakmak, Özal hükümetince izlenen ekonomik politikanın başarı derecesi hakkında bilgi sahibi olabilmek için yeterlidir.

☐ 1984 yılında gerçek ücretler, 1972 yılı ücret düzeyinin altına düşmüş bulunuyor. Yapılan araştırmalara göre son beş yılda işçilerin satınalma gücü (reel ücretler) yüzde 50 oranında düşme göstermiş durumdadır.

☐ Bir başka hesaplama göre 1979 yılında ortalama sigortalı aylığı 240 dolara eşitti. Bugün ise bu miktar 100 dolar düzeyindedir.

☐ Devlet İstatistik Enstitüsünün araştırmasına göre fiyatlar, 1975-1984 arasında 16 kat artış kaydetmiş, buna karşılık ücretlerdeki artış 9 kat olarak gerçekleşebilmiş.

☐ Petrol-İş sendikasının son günlerde yayınlanan bir araştırmasına göre 1984 yılında da fiyat artışları, ücret artışlarının önünde gidiyor ve işçinin durumunda düzleme görülüyor, tersine giderek artan bir kötüleşme var.

☐ Net asgari ücret 17 bin lira dolayında iken dört kişilik bir ailenin ağustos ayı başında, sadece mutfak gideri 55 bin lirayı buluyordu.

☐ Ücretlilerin 1979 yılında milli gelirden aldıkları pay yüzde 34 iken, 1983 yılında bu pay yüzde 22'ye düştü. 1984'te ise yüzde 20 civarına kadar ineceği belirtiliyor.

☐ OECD ülkeleri arasında halen en yüksek enflasyon oranına sahip ülke Türkiye'dir.

☐ Konut sektörü üzerine bunca fırtınaların koparıldığı günlerde inşaat maliyetleri durmadan artıyor. 1984 yılının ilk beş ayında inşaat birim maliyetlerindeki fiyat artışı yüzde 35'e ulaşmış bulunuyor.

☐ Devletin çıkardığı hazine bonosuna yüzde 53-54 civarında bir prim ödenmesi aslında başlı başına bir iflasın ilanıdır. Hükümet, bu bono işlemiyle tekelci sermaye çevrelerine on milyarlarca lirayı havadan bağışlıyor.

☐ Özal hükümeti tekelci çevreler için bu olanakları sağlarken işçi ücretlerinin arttırılmaması için de elinden geleni ardına koymuyor. "Koordinasyon Kurulu"nun son toplu sözleşme görüşmeleri nedeniyle yüzde 30 dolayında ücret artışını yeterli görmesi iktidarın bu konudaki tavrını açıklayıcı niteliktedir.

☐ Buğday rekoltesinin bu yıl oldukça düşük düzeyde kaldığı ve daha şimdiden buğday ithal etme hazırlıkları yapıldığı belirtiliyor.

☐ Hükümetin izlediği yüksek faiz politikası tasarruf mevduatında artışa yol açmıyor, tersine düşme devam ediyor. Geçen yıl önceki yıllara oranla tasarruf mevduatının daha düşük oranda gerçekleştiği bilinmektedir. Bu yılın ilk çeyreğinde yüzde 19 dolayında gerçekleşen tasarruf mevduatı ikinci çeyrekte yüzde 11'e düştü. Vadeli mevduattan alınan faizlerin tekrar mevduat olarak yatırılması durumu hesaba katılmazsa tasarruf artışından değil, azalışından bahsetmek gerekecektir.

☐ Burjuva hükümetleri ötedenberi enflasyonun nedenini açıklarken sömürü düzeninin niteliğini gizlemek amacıyla onu ücret artışlarına bağlıyorlardı. Son yıllarda ise ücretlerin fiilen gerilemesine rağmen fiyatların artmaya devam etmesi onların bu yalanlarını açığa çıkardı. Bu arada ücretlerin mal maliyeti içerisindeki payı da azalma gösteriyor. 1978 yılında ücretler genel maliyetin yüzde 15'i iken, bu yıl bu miktar yüzde 10'a düştü. Bu, işçilerin giderek yoksullaştığının da bir göstergesidir.

☐ Ülkede çekilen açlık ve yoksulluğa karşılık 1983-84 döneminde patronlar ortalama yüzde 22-24 oranında kâr elde ettiler.

☐ Türkiye'de çalışmakta olan 10 milyon kişinin 4 milyon 600 bini asgari ücretin altında bir ücretle çalışıyor.

☐ Dünya Bankası'nın 1984 Kalkınma Raporuna göre, Türkiye'de nüfusun en düşük gelirli yüzde 20'si gelirin yüzde 3.5'ini, en yüksek gelirli yüzde 10'u ise yüzde 40.7'sini almaktadır. Banka Türkiye'yi gelir dağılımının en eşitsiz olduğu ülkelerden biri olarak nitelendiriyor.

☐ Türkiye'nin sadece ABD'ye olan askeri borcu 2.5 milyar dolardır.

☐ Türkiye'nin kişi başına düşen ulusal geliri dört yıl önce 1200 dolar iken şimdi 900 doların altına düşmüş bulunuyor.

☐ İhracat artış hızı düşüyor. Bu yılın ilk dört ayında 325 milyon dolar olan dış ticaret açığı ikinci çeyreğinde 973 milyon dolara tırmanmış durumda.

SEBZE ÜLKESİ TÜRKİYE

Tekelci sermayenin Özal iktidarı eliyle uyguladığı ekonomik politika tam anlamıyla bir curcuna. Yanlış anlaşılmasın, temel amacı bir avuç parababasının çıkarı için milyonları açlığa mahkûm etmek olan politikasının bu amacında herhangi bir sapma söz konusu değil. Tersine Özal iktidarı İMF ile el ele bu hedefi şaşırmadan şimdilik durumu idare ediyor.

Ama savundukları ve rayına oturtmaya çalıştıkları düzen öylesine laçkalaşmış ki, neresinden tutulsa dökülüyor. Onlar bir yerini yamamaya çalışırken başka yerinden yeni delikler açılıyor. Böylece yalan ve ikiyüzlülüğü de hemencecik açığa çıkıyor soygun çetesinin.

Son günlerde sebze ithalinin serbest bırakılmasına ilişkin olarak alınan kararlar da düzenin yeni bir çıkmazını sergilemekten öteye bir anlam taşımıyor. Elbette eğer bir ülkenin belli bir mala veya mal grubuna ihtiyacı varsa ve gerekli diğer koşullar da elverişliyse ithalata gidilebilir. Ama ne var ki Türkiye'nin sebze ithal etme yoluna gitmesi böyle bir nedenden kaynaklanmıyor. Türkiye'de, geri üretim koşullarına rağmen ihtiyaca yetecek miktarda sebze üretilmektedir. Fakat gene de fiyatlar çok yüksek ve geniş kitleler et, süt yumurta gibi temel besin maddelerinden sonra artık sebze alabilecek güce de sahip değiller.

Açık ki bu duruma neden olanlar, sebze ticaretini elinde

bulduran bir avuç tekelci çevrelerdir. Bu çıkarıcı grup, üreticiden oldukça düşük fiyata sebze satın alıyor, ancak kârın düşmemesi için onun önemli bir bölümünü piyasaya sürmeden depolardan çürümeye terk ediyor veya denizlere, çöplüklere dökerek imha yoluna gidiyor. Türkiye'de yıllardır oynanan bu oyundan haberi olmayan hiç kimse yok. Burjuva hükümetleri ise sorunu herkesten iyi biliyorlar. Ama gene de bugüne kadar kılını kıpırdatan olmadı ve sorun günden güne büyüdü.

Şimdi Özal iktidarı, bu işe dışarıdan sebze getirmek iddiasıyla dışarıdan sebze satınalma yoluna gidiyor. Öncelikle şunu belirtmek gerekir ki Özal hükümetinin gerçekten sebze sorununu çözüme kavuşturmak gibi bir derdi yok. Çünkü ortaya çıkmış olan sonuç, bu iktidarın ekonomik felsefesine uygundur. Nasıl olsa bu daldaki ticareti elinde tutan parababalarının işi tıkırında gidiyor. Diğer taraftan gerçekten bu işin üzerine gitmek isteyen bir iktidarın yapması gereken şey dışarıdan sebze ithal etme yoluna gitmek değil, ülke içerisinde üretilen sebze piyasaya çıkarıcı önlemler almak, sebze ticaretini denetimleri altında tutan bir avuç aracının etkinliğini kırmak ve üretimi teşvik etmektir. Ama elbette böyle bir çabayı da Özal hükümeti gibi bir soygun çetesinden kimse bekleyemez.

10. YILDA DAHA GÜÇLÜ T K S P İÇİN !

PARTİMİZİN MÜCADELE A

Marksist-Leninist bir parti mücadele anlayışıyla da reformist, terörist veya blankist türde örgütlerden farklıdır.

İşçi sınıfı ve burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesi başlıca üç biçimde kendini gösterir: Ekonomik, ideolojik, politik.

İdeolojik mücadele ile işçi sınıfı kendi çıkarlarının bilincine varır, düşmanı tanır ve kurtulmak için ne yapması lazım geldiğini kavrar. Burjuva ideolojisinin şartlandırıcı etkilerinden kurtulur, kendi dünya görüşü ile donanır.

Bilimsel sosyalizm öğretisi, marksist-leninist teori işçi sınıfı ideolojisinin temelidir. Sosyalist ahlak ilkeleri, sosyalist kültür, devrimci gelenekler bu ideolojinin önemli bütünleyicileridir.

Ekonomik mücadele ile işçi sınıfı sömürüyü hafifletmeye çalışır. Ekonomik mücadelenin temel örgüt biçimi sendikadır.

İşçi sınıfı bu mücadele ile sömürüyü hafifletebilir, kendi koşullarını düzeltebilir; ama sömürüyü ve kapitalizmin öteki kötülüklerini tümüyle ortadan kaldıramaz. Bunlara tümünden son vermek iktidarı ele geçirerek üretim araçlarını topluma mal etmeye, sosyalizmi maddi ve moral alanda inşa ederek sınıfları ortadan kaldırmaya bağlıdır.

İşçi sınıfı buna politik mücadele ile ulaşır. Politik mücadele örgütü partidir.

Bunlardan, işçi sınıfının kurtuluşu ve dolayısıyla tüm toplumun kurtuluşu bakımından temel önemde olan politik mücadeledir. Çünkü düşmana can alıcı darbe onunla vurulmaktadır. Ama bundan ideolojik ve ekonomik mücadelenin önemsiz olduğu sonucu çıkmaz. İşçi sınıfı kavganın her üç biçimini de ihmal edemez. Bunlar arasında sıkı diyalektik bir bağ vardır.

Örneğin ideolojik mücadele olmadan işçilere sosyalist bilinç kazandırılmaz. Sağlam bir ideoloji işçi sınıfı partisinin temelidir. Partinin yayın organı ve diğer ideolojik çalışmaları yalnız işçileri kendi dünya görüşleriyle donatmakla kalmaz, aynı zamanda onlara hedef gösterir, örgütlenmelerine yardımcı olur, eylemlerine yön verir; yani onlar, aynı zamanda politik mücadele aracıdır.

Grev esas olarak ekonomik mücadelenin bir aracıdır. Ama kimi durumda politik bir nitelik kazanabilir. Örneğin ülkede sıkıyönetimin kalkmasını, işkencenin son bulmasını veya anti-demokratik yasaların kaldırılmasını isteyen grev, genel olsun veya olmasın, politik niteliktedir.

Ekonomik mücadele yalnız işçilerin yaşam koşullarını düzeltmeye değil, aynı

zamanda işçilerin eğitimine, örgütlenmesine, politik mücadeleye çekilmesine de hizmet eder. Sendikalar işçiler için bir okuldur. Parti sendikalar ve diğer emekçi kesimlerin ekonomik mücadele örgütleri kanalıyla daha geniş emekçi kesimleri eylem alanına çekebilir, yönlendirebilir.

İşçi sınıfı mücadelenin bu her üç biçimini gereği gibi yürütmeden kitleleri devrim için hazırlıyamaz, güç biriktiremez ve iktidarı ele geçiremez.

Reformist örgütler kapitalist düzen içinde ekonomik mücadele ile işçi sınıfının sömürden kurtulabileceğini savunur, işçi sınıfı ile burjuvazinin çıkarlarını bağdaştırmaya çalışır, "bir bütün olarak toplumun iyiliği için" sert sınıf çatışmalarına iktidarın ele geçirilmesine, diğer bir deyişle devrime, gerek olmadığını ileri sürerler. Onlara göre barışçıl reformlar yoluyla ve kapitalist düzenin kendi evrimiyle sosyalizme varılacaktır.

Bu sağ revizyonizmdir. Bu tür partiler sonuçta işçi sınıfına değil, burjuvaziye hizmet ederler. İşçi sınıfını sınıf kavgasından uzaklaştırır, pasifize ederler.

Sol revizyonistler ise ekonomik ve birçok durumda ideolojik mücadeleyi küçümser ve işçi sınıfı ve müttefiklerinin acil ekonomik ve demokratik istemler uğruna mücadele gereğini red etmeye kadar varırlar. Böyle bir tutum emekçi kitlelerden kopmakla, onlarla dirsek temasını yitirmekle sonuçlanır.

Politik Mücadelenin Biçimleri

Politik mücadelenin kendisi son derece zengin, karmaşık biçimler alır. İktidarın ele geçirilmesi, bunun için propagandayı, ajitasyonu, örgütlenmeyi ve sosyal yaşamın şu veya bu alanına ilişkin olarak pek çok politik eylemi kapsayan ciddi hazırlıkları gerektirir.

Kimi sol revizyonistler sınıf mücadelesini politik mücadeleye, onu da "zor" a indirgerler. Silahlı mücadeleyi temel mücadele biçimi sayarlar.

Sınıf kavgasında zor unsuru küçümsemez. Her sınıfın diktatörlüğü zora dayanır. Burjuvazinin ordusu, polisi, mahkemesi ve zindanı bu zorun başlıca yürütme araçlarıdır. O, sıkıya düşünce şiddete başvurur, silah da kullanır. Öyle olunca, işçi sınıfının, ezilen ve sömürülenlerin de sömürüye ve baskıya son vermek, iktidarı ele geçirmek ve onu elde tutmak için zora başvurmaları doğal bir şeydir.

Diğer yandan zor, veya onun kendini bir gösterme biçimi olan silahlı mücadeleyi temel ve başlıca mücadele biçimi saymak, veya politik mücadelenin bütünü ye-

rine geçirmek yanlıştır.

Politik mücadelede asıl olan kitleler arasında yoğun propaganda ve ajitasyonu yürütmek, onları örgütlemek ve iktidar hedefine yönelmektir. Burada şiddet politik mücadelenin tümü değil, araçlardan biridir. Bu araç şu veya bu aşamada önem kazanabilir, hatta sonuç almakta belirleyici olabilir.

Silahlı mücadeleyi temel mücadele biçimi sayan görüş, bundan giderek silahlı her şeyin yerine kor ve "devrimi tüfekler yaptı" demeye varır. Oysa devrimi, ne yaptığını bilmeyen tüfekler değil, bilinçli insanlar, örgütlü yığınlar yapar.

Diğer yandan, şiddet salt politik mücadeleye özgü bir araç da değil. Örneğin salt ekonomik amaçlarla girilen bir grevde de işçiler patronun kendisi, adamları veya polisle çatışabilir.

Ölçüler Nedir ?

O halde bir marksist-leninist partinin mücadele anlayışını ötekilerden ayırmada ölçü nedir?

Parti tüm mücadele biçimlerini, araçlarını koşullara uygun olarak birarada veya tek tek kullanabilmelidir. Leninizm bu araçlardan birini red veya mahkum etmiyor.

Parti, değişen koşullara uygun olarak yeni örgüt ve mücadele biçimlerine geçebilmeli, taktiklerinde esnek olmalıdır.

Örneğin ülkemizin koşulları illegal örgütlenmeyi gerekli kılmıştır. Biz buna göre örgütlendik. Ama biz, tüm olanakları değerlendirerek legal araçlardan da yararlanırız. Sendikalarda, demokratik kitle örgütlerinde vb. çalışır, legal, yarı-legal basından yararlanırız.

Sağ revizyonizm legalite sınırları içinde kalmayı tavsiye eder. Sol revizyonizm ise legal olanakları değerlendirmeyi ya küçümser, ya da tümüyle red eder.

Sağ revizyonistler parlamenter mücadeleyi başa alır ve çoğu kez onunla yetinirler. Bu parlamentarizmdir. Sol revizyonistler ise parlamenter mücadeleyi, seçimlerin ve burjuva parlamentosunun bir mücadele aracı olarak kullanılmasını red ederler.

Bir işçi sınıfı partisi parlamenter ve parlamenter olmayan mücadele biçimlerinin ikisini de kullanır. O, olanakları varsa seçimlerden, burjuva parlamentosundan kitleleri bilinçlendirmek, örgütlemek, devrime hazırlamak için yararlanır; ama kendisini bu tür mücadele biçimleri ile sınırlamaz.

Sağ revizyonistler, reformist partiler, yalnız barışçıl mücadele biçimlerine evet

NLAYIŞI, EKSİKLER, GÖREVLER

der, şiddete başvurmayı, silahlı mücadele-yi red ederler.

Sol revizyonistler ise barışçıl mücadele biçimlerini küçümser veya tümünden red ederler. Şiddetin rolünü abartırlar. Kitlelerden kopuk bir grup gözüpek devrimcinin silahlı eylemiyle devrim yapmaya kalkışır. Bu terörizmdir.

Marxist-leninist bir parti ne barışçıl, ne de silahlı mücadele biçimlerini red etmez; her ikisine de yere ve zamana uygun olarak başvurur. Parti, kitlelerden kopuk bir avuç devrimcinin bireysel teröründen leğil, yığınların devrimci teröründen yadardır; o yığınları devrime hazırlar, onların devrimci savaşına öncülük eder.

Partimiz Nasıl Bir Yol İzledi ?

Partimiz 1974 yılının son günlerinde kuruldu. Sömürgeci burjuvazinin Kürdistan'daki devrimci ve yurtsever nitelikte bir örgütlenme karşısında ne denli saldırgan olduğu göz önüne alınarak, asgari örgütlenmeyi sağlamak ve bu arada düşmana saldırı olanağı vermemek için örgütün kuruluşu gizli tutuldu, Parti'nin adı uzun süre kitlelere açıklanmadı. Partimiz ülkede örgüt ağını oluştururken kendisini yıl-larboyu düşmandan gizlemesini de başardı.

Ama Partimiz legal, yarı-legal yayınlar çıkardı, legal örgütlerde çalıştı veya bu tür örgütler oluşturdu. Legal ve yarı-legal araçlardan yararlanarak kitleler arasında yoğun bir propaganda ve ajitasyon yürütü, görüşlerini kitlelere götürdü. Bu dönemde legal araçlardan yararlanmayı red eden terörist görüşlerle mücadele etti.

Partimiz, Kürdistan'ın sömürge durumundan yola çıkarak ve somut koşulları gözönüne almadan seçimleri boykot eden, kitlelerin ekonomik-demokratik nitelikte acil istemleri için mücadele etmeyi red eden sol ve sağ türden çeşitli yanlış eğilimlere karşı mücadele etti, kitlelerin bu istemlerine sahip çıktı ve seçimleri bir mücadele platformuna dönüştürdü. Bunun yanı sıra, Türk burjuva partilerinden herhangi birini Kürt halkına yakın veya dost göstermeye çalışan, bu partilerde istikbal avına çıkmış olup sözde halkımızın sorunlarına çözüm arıyan ve kitleleri yanlış işbirlikçi ve hainleri de teşhir etti.

Partimiz, ister genel olarak sömürgeciliğe karşı mücadelede, ister faşizme karşı mücadelede olsun bireysel terör ve macera yoluna başvurmadı ve bu tür yanlışları sergiledi.

Devrim ancak yığınları kazanarak, onları eyleme geçirerek başarılabilir. Ve devrim her an veya bir örgütün dilediği za-

manda değil, onun için nesnel ve öznel koşullar bir bütün olarak yeterince olgunlaşmışa yapılabilir.

Faşizmi geriletmek veya yıkmak da kitleleri geniş biçimde bu mücadeleye kazanmakla mümkündür. Türkiye solu 12 Eylül öncesinde bunu başaramadığı, bu amaçla kendi arasında ciddi bir birlik oluşturamadığı, kimi pasif kalırken kimi de bireysel terör yoluna başvurduğu için yığınları eyleme geçiremedi ve faşist dik-tanın yolunu kapatamadı.

Partimiz, 12 Eylül öncesinde, bir yandan faşist tirmanışı dizginlemek, faşizm güçlerini püskürtmek, diğer yandan kitlelere devrim yolunu açmak için Kürdistan'da yurtsever güçlerin, Türkiye'de tüm demokratik ve anti-empyralist güçlerin birliğini, cephesini oluşturmanın önemini ısrarla savundu ve bunun için elinden gelen çabayı gösterdi. Ne var ki tek başına bizim çabamız ve bu görüşleri paylaşan aynı doğrultuda çaba gösteren başkalarının amaca ulaşmaya yetmedi. Sol harekette yanlışlar, sekte tutumlar ağır bastı.

12 Eylül gelip çatığında ise, başta sol hareket olmak üzere anti-faşist güçler, faşist diktayı yığın hareketinin gücüyle göğüsleme veya ona karşı etkin bir silahlı direniş başlatmak olanağından, sözkonusu nedenlerle yoksundular. Silahlı mücadele her koşul altında, her durumda değil, ancak onun için uygun koşullar varsa gündeme girer. Bunun için kendimizin ve düşmanın gücünü, kitle hareketinin düzeyini, kitle psikolojisini iyi hesaplamak gerekir. Silaha düşmanın istediği zamanda ve yerde değil, bize uygun düşen zamanda ve yerde başvurmak gerekir. Koşulları yokken silaha sarılmak bir devrimci örgüte de kitlelere de yıkım getirir.

Devrimcilik yalnız inanç, coşku, cesaret değil, aynı zamanda sabır, bilgi ve ustalık da gerektirir. Kitlelerin durumunu, kendisinin ve düşmanın gücünü iyi hesaplamadan, salt coşku ile silaha sarılıp öne atılan bir örgüt kendisine yıkım getirir ve düşmana kolay zaferler armağan eder.

Biz devrim için çalışıyoruz. Ülkemizde gerek ulusal kurtuluş mücadelesinin, gerek genel olarak işçi sınıfının ve tüm toplumun kurtuluşunun, yani sosyalizme varmanın çetin yollardan geçeceğinin, kavganın zorlu olacağına, yaygın, kapsamlı silahlı kapışmanın da gündeme geleceğinin ve belki de çok uzun süreceğinin bilincindeyiz. Devrim için inançlı ve coşukluuz. Ama sabırlıyız da ve asla mace-racı değiliz.

Eksikler, Yanlışlar, Görevler

Görüldüğü gibi Partimizin mücadele an-

layışı marksist-leninist partilerin denenmiş, sınamış mücadeleye anlayışıdır.

Diğer yandan, bu anlayışı yaşama geçirmekte her yönden başarılı olduk mu? Geçmişte gözden kaçırdığımız, yanlış yaptığımız şeyler olmadı mı? Ve bugün, bu konuya ilişkin olarak ciddi eksiklerimiz, önümüzde başarılması gereken önemli görevler yok mudur?

Örneğin kadrolarımızı ne ölçüde profesyonel devrimciler haline getirebildik? Profesyonel devrimci kendisini devrimci çalışmaya adanmış biridir. O, işçi sınıfı ideolojisinin temel ilkelerini iyi kavramış, inançlı ve toplumun kurtuluşu için özveri ile çalışan biri olmalıdır. Kitleler içinde ajitasyon ve propagandada, örgütlenme işinde, uzmanlık isteyen şu veya bu parti görevinde ustalaşmış olmalıdır. Bunların tümünde değilse bile en azından birinde. Kadrolar, diğer yandan kendilerini politen korumada da ustalaşmış olmalıydılar. Bunlar olmadan örgütsel çalışmayı etkin biçimde yürütmek, mücadelenin çeşitli biçimlerini yerine göre tek tek veya birarada ustaca kullanabilmek, mücadelenin bir biçiminden diğerine esnekçe geçebilmek güçtür.

Kuşkusuz, profesyonel devrimci kadrolar bir anda ve çok sayıda yetişmezler. Devrimci çalışmada usta, sıkı disiplinli, militan bir örgüt çetin mücadele süreci içerisinde oluşur. Kâğıt üzerinde ilkeleri belirlemek nisbeten kolay bir iştir; ama kadroların ve örgütün mücadelenin çetin sınavından geçmeleri, deney kazanmaları gerekir. Bu süreçte hatalar yapılması da doğal birşeydir. Önemli olan devrimci bir örgütün yanlışlarını fark edebilmesi, eksiklerini görmesi ve onları aşmak için çaba göstermesidir.

Partimizin kurulduğu dönemde Kürdistan'da örgütlü çalışma deneyi son derece zayıftı. Bir işçi sınıfı örgütüne gerek duyan insanların sayısı bile parmakla gösterilecek kadar azdı. Partimizin ilk merkez komitesini oluşturan yoldaşların bile ciddi eksikleri ve kimisinin zaafı vardı. Bu nedenle, özellikle yayın yoluyla propaganda ve ajitasyonu iyi örgütlememize rağmen, örgüt ağını oluştururken kadro seçiminde, bu kadrolara örgütsel çalışma ilkelerinin benimsetilmesinde, onların eğitiminde aynı başarıyı gösteremedik. Profesyonel çalışmada, uzmanlaşmada zayıf kaldık.

12 Eylül öncesinde legal çalışma olanaklarının -sendikalarda, demokratik kitle örgütlerinde, yayın planında vb.- nisbeten geniş olması da kadroların gizli çalışma kurallarına yeter özeni göstermemesine yol açan bir etkendi. Birçok kişi sık sık yapılan uyarılara rağmen bunun önemini kavramıyordu. Bunun öneminin kavranması için çok daha zor dönemlerin yaşanması gerekiyordu.

Daha 12 Eylül darbesinden çok önce Partimizin yetkili organları örgütümüz bakımından sözkonusu olan ciddi eksikleri saptadılar, yaklaşan faşist dikta tehlikesini gördüler ve gerek kadroların gizli çalışmada ustalaştırılması, profesyonelliğin geliştirilmesi, kitle çalışmasının derinleş-

Devamı Sayfa 10 da ..

TEKELLER SALDIRIDA, TÜRK-İŞ ŞAŞKIN, İŞÇİLER İSE ÖFKELİ

Toplusözleşme görüşmeleri gündeme geldikçe işçi sınıfının önümüzdeki dönemde çok daha güç günler yaşayacağı da açığa çıkıyor. Özellikle son günlerde iki büyük toplupazarlık görüşmesi nedeniyle gündeme gelen öneri ve tartışmalar, bunun bir göstergesi niteliğindedir.

Bunlardan birisi kamu kuruluşlarıyla yapılmaya çalışılan ve 650 bin işçiyi kapsayan alacak olan toplusözleşme görüşmesidir. Bu nedenle Başbakanlık Koordinasyon Kurulu adıyla devreye sokulan kuruluş, ücret artışlarında tavanı yüzde 30 olarak belirledi. Yani son yıllarda işçilerin satın alma gücü yarı yarıya düşmüşken önerilen zam oranı yıllık enflasyona bile ulaşmaktan çok uzaktır. Diğer taraftan özel kesimde Türk Metal-İş sendikası ile MESS arasında sürdürülen görüşmelerde ortaya çıkan tablo da aynıdır. Sendikanın %105'lik zam istemine karşılık MESS'in önerdiği ücret artışı yüzde 29'dur.

Uzun lafın kısası yıllardır işçileri açlık ve perişanlığa sürükleyen politika aynı pervasızlıkla sürdürülüyor. Bu tutum ayrıca tekelci sermaye örgütü MESS ile devletin anlaşmalı hareket ettiklerini de göz önüne seriyor. Diğer taraftan zam oranlarının böylesine gülünç denilecek bir düzeyde açıklanması, işçi sendikaları arasında geniş tepkilerin doğmasına hatta paniğe neden oldu. Bu yüzden konuyla ilgili yasalar da yeniden tartışma konusu edildi.

Açıktır ki sermaye çevreleriyle devletin ortaklaşa işçi sınıfına yönelttikleri yeni saldırı yıllardır süregelen çabanın bir devamıdır. Onu beklenmedik bir şeymiş gibi göstermek yanıltıcı olur. İç ve dış tekelci sermayenin 12 Eylül faşizmini gündeme getirmesinin başlıca nedenlerinden birisi, işçilerin elinden grevli-toplusözleşmeli sendikal hakkı almak, onları bu etkin mücadele aracından yoksun kılmaktır. Onların sınıf sendikacılığına ve onu savunduğu için DİSK'e düşmanlıkları da esas olarak bu noktadan kaynaklanıyor.

Elbette bu gerçeği şimdi "ne yapabiliriz ki, yasalarla sendikacılığın şah damarı kesilmiştir. Önemli işkollarında işçinin elinden grev hakkı bile alınmıştır" diye demeçler verip timsah gözyaşları döken Türk-İş yöneticileri de biliyorlar. Üstelik işçilerin tüm ekonomik-demokratik haklarını gaspetmeye yönelik faşist yasaların çıkarılmasında kendilerinin de payı var. Türk-İş yönetimi, yıllardır faşist cuntanın işçi sınıfına karşı giriştiği her eylemi destekliyor, onların yaptıklarını meşru göstermeye, işçileri sessiz bırakmaya çaba harcıyor. Bu nedenle bu yönetim de tıpkı faşist güçler gibi işçi sınıfına ve tüm emekçi halka karşı suçlu durumdadır.

Ama şu da bir gerçektir ki Türk-İş yöneticileri bu sefer hayli sıkışmış durumdadır. Onların tam da hükümetle "zirve görüşmeleri" vs. yaparak durumu idare etmeye çalıştıkları bir anda toplusözleşme ile ilgili bu sorunun gündeme gelmesi oyunu bozdu. Kuşkusuz, Türk-İş bundan sonra da şimdiye kadar ki teslimiyetçi tutumunu sürdürülecek, laf cambazlığıyla, hedef şaşırtarak işi idare etmeye çalışacak ve sonunda da patronların dediklerine boyun eğecek. Tersini düşünmek, Türk-İş yöneticilerinin "hak verilmez alınır" gerçeğinden hareket ederek grev silahı da dahil zorlu bir mücadele yürüteceklerine inanmayı gerektirir. Oysa ki Türk-İş yönetiminin kendisi de en az sermaye çevreleri kadar bundan hoşlanmıyor. Kaldı ki grev silahını kullanmak, aynı zamanda mevcut faşist yasalarla karşı gelmek demektir. Bütün bunlar ise sömürü çevrelerine karşı işçi sınıfından yana olmayı, faşist baskılarla gerçekten mücadele etmeyi gerektirir. Böyle bir şeyi de Türk-İş'in sarı yönetiminden kimse bekleyemez, beklememelidir.

İşte şimdi Türk-İş yönetimi bir yandan parabolalarının çıkarına hizmete devam ederken, bir yandan da taban sendikalardan ve daha da önemlisi işçi yığınlarından gelen tepkiyi nasıl göğüsleyeceğini bilemiyor. Türk-İş yönetimi, yığınlar arasında biriken kin ve öfkenin, yalnızca faşist iktidarı, onun arkasındaki iç ve dış tekelci sermaye çevrelerini değil, faşist cuntanın politikasını işçi kesiminde destekleyen, ona payanda olan kendisini de hedeflediğinin bilincindedir. Korku ve telaş biraz da bu noktadan kaynaklanıyor. Bakalım bu aşamadan sonra buna karşı ne tür dümenler çevirmeye çalışacaklar.

İşçiler, Emekçiler!

**Federal Almanya ve diğer Batı Avrupa Ülkelerinde
düzenlenecek olan Sonbahar Barış Eylemlerine etkin
biçimde katılalım!**

**Emperyalist çılgınlığa, silahlanmaya, dünyamızı kül edebilecek
bir atom savaşına karşı, ekmeğe, iş, özgürlük için yürüyalım!**

Faşizmin Köylülere Bir Saldırısı

YENİ KOOPERATİFLER YASASI

Faşist rejimin 12 Eylül'le birlikte saldırdığı örgütlerden biri de köylü kooperatifleri oldu. Cunta KÖY-KOP yöneticilerini de tutukladı ve gizli örgüt suçlamasıyla yargıladı.

Ülkenin tüm demokrasi güçlerine saldırı, kitlelerin tüm ekonomik, demokratik kitle örgütlerini yıkmaya çalışan Cunta'nın köylü kooperatiflerini dışta bırakması beklenemezdi.

Şimdi de köylü kooperatiflerinin demokratik özünü yok etmek, onları sendikalar gibi etkisiz kılmak, faşist rejimin güdümünde kurumlar haline getirmek için yeni bir yasa hazırlandı. Bu yeni yasaya göre kooperatiflerin yöneticileri devlet tarafından atanacaklar, ama maaşlarını kooperatiflerden, yani köy emekçilerinden alacaklar. Köylülerin kooperatif yönetimlerine girebilmeleri bir dizi hükümlerle engelleniyor. Örneğin yönetim kuruluna girebilmek için üniversite düzeyinde eğitim şart koşuluyor. Yine kooperatiflerin sınayi yatırımlarda bulunmaları yasaklanıyor ve varolan sınai tesisleri KİT'lere devrediliyor. KİT'lerin de özel sektöre devri planlandığına göre, bugünkü köylü kooperatiflerine ait sınai işletmelerin tekelcilere, peşkeş çekileceği açık. Ayrıca, köylü kooperatiflerine, tarıma bağlı sınai işletmelerinin bile yasaklanmasıyla bu alan tekelci kesime açılmış oluyor.

Yine kooperatif ürünlerinin fiyat tespiti devlete bırakılıyor ve bunun üzerinde bir satış yasaklanıyor. Bu da köylü ürünlerinin ucuz fiyata tekelci aracı kuruluşlara peşkeş çekilmesi demektir.

Faşist rejimin çıkardığı bu yeni yasanın amacı ortada: Bir, köylülerin kendi hakları ve çıkarları için kooperatifleri demokratik bir araç olarak kullanmalarını engellemek, ikincisi köylüler üzerindeki tekelci sömürü ve soygunu yoğunlaştırmaktır.

Kooperatiflere yapılan bu saldırı ile faşist rejim geniş köylü kitlelerini daha da karşısına almıştır. Böylece, aynı zamanda faşist rejime karşı köylülerin tepkilerinin yükselmesi, köylü hareketinin canlanması için de elverişli koşullar doğmuştur. Bu, köylü hareketini işçi hareketiyle, ülkenin tüm demokrasi güçleriyle birleştirmek için de uygun bir zemin oluşturuyor.

Devrimci ve demokratik güçlere düşen, Cunta'nın amaç ve planlarını köylü kesimlere daha bir açıklıkla anlatmak, onları anti-faşist mücadeleye çekmek, demokrasi güçleriyle köylü kitlelerinin bağlarını sıkılaştırmaktır.

BARIŞ MÜCADELESİNİ YÜKSELTELİM

Emperyalist güçler, başta da ABD, barış ve güvenliği tehlikeye düşüren sertlik politikasında ısrarlı görünüyorlar. Onlar sosyalist ülkelerden gelen yumuşama ve silahsızlanma önerilerine, kitlelerin barıştan yana taleplerine hiç mi hiç aldırıyorlar. İnsanlığın barış ve silahsızlanma isteğine, silahlanma ve tehdit politikasıyla cevap veriyorlar. Bu ise insanlığın geleceği bakımından ciddi bir tehliktir.

Ağustos ayı içinde Amerika'da meydana gelen iki olay tehlikenin boyutlarını iyice açığa çıkardı. Bunlardan biri, ABD Başkanı Reagan'ın "soğuk şakası", diğeri de, iktidar partisi Cumhuriyetçi Parti'nin kongresi ve alınan kararlar.

Reagan, hafta sonu olağan radyo konuşmasından önce stüdyoda yapılan deneme yayınında "Sevgili vatandaşlarım, Rusya'yı sonsuza dek yasadışı kılacak bir anlaşma imzaladığımı açıklamaktan kınanç duyuyorum. Bombalama işlemine 15 dakika içerisinde başlıyoruz" şeklinde soğuk bir Amerikan Şakası(!) yaptı.

Bu sözler, dünyayı kendisinin sanan ve onun üzerinde (yıkma dahil) her türlü kullanım hakkına sahip bir ruh hastasının veya Los Angeles varoşlarında açlık-tükenmiş artık dünyaya posta okuyan bir düşkünün sözleri değil; elinde dünya-

nın birkaç kez yıkımına yetebilecek güçte biyolojik, kimyevi, nükleer silahlar bulunan bir devletin; ABD Başkanı'nın sözleridir. Ve öyle biri ki, bütün bu korkunç, insanlığı, uygarlığı yerle bir edebilecek silahların düğmeleri elinin altında bulunuyor.

ABD Başkanı, bu sözleri dünya halklarının Hiroşima ve Nagazaki şehitlerini andığı, korkunç yıkım silahlarının gerisinde bıraktığı acıyı lanetlediği günlerde kullandı. Halklar, bir daha Hiroşima ve Nagazaki'lerin tekrarlanmaması için seslerini yükseltirken, kovboy eskisi Reagan savaş çığlıkları atıyor. Gözlerini kan bürümüş.

Reagan'ın sözleri, büyük tepkiyle karşılandı, varolan endişeleri artırdı. Emperyalist basın, radyo ve televizyonlar, bu önemli olayı geçiştirmeye, Reagan'ın sözlerinin ardında yatan tehlikeleri gizleyerek, şaka şamatası içinde kapatmaya çalıştılar. Ancak tehlike açıktır. Reagan, kendisini ele vermiştir. Bir ABD vatandaşını olayı yakalamış ve şöyle diyor: "Böyle şakalar yapan bir gün gerçeğini de yapar".

ABD, büyük silah tekellerinin çıkarları doğrultusunda saldırgan bir politika izliyor. Savaş tehlikesini tırmandırıyor. Reagan'ın politikası, tam bir serüven, ya-

şama ve insanlığa karşı açık bir sorumsuzluktur. Reagan'a yön veren dev silah tekelleridir. ABD hükümeti her yıl bütçede sosyal yardımlardan kısıntı yapıyor, askeri harcamalara kaydırıyor. Silahlanmaya ayrılan bu paralar, silah tekellerine büyük karlar sağlıyor. ABD bununla da kalmıyarak, dünyanın şurasında burasında yeni yeni savaş ocakları açarak, uluslararası düzeyde silahlanmayı tırmandırarak, tekellere yeni satış alanları açmaktadır. İnsanların kanıyla semiren bu tekeller, çıkarları için dünyayı da rahatlıkla ateşe boğabilirler. Nükleer bir savaş bile başlatılabilirler. Çünkü emperyalistlerin insanlığın geleceğinden yana bir tasaları yok, onların düşündüğü tek şey kar, daha çok kârdir.

En saldırgan ve emperyalist tekellerin, büyük silah tröstlerinin has sözcüsü Cumhuriyetçi Parti'nin Ağustos'ta yapılan kongresi ve bu kongrede onaylanan program, önümüzdeki dönemde de, uluslararası gerginliğin ve silahlanmanın arttırılacağı, barış ve yumuşamadan yana çabaların ısrarla sabote edilemeye devam edileceğini gösteriyor.

Parti programında, Reagan'ın Orta Amerika politikası onaylanıyor. Siyonist Devamı Sayfa 11'de..

ÖZAL AİLESİNE ÇIKAR SAĞLAMAKTA DA "ALTERNATİFSİZDİR"

Turgut Özal, partisinin ve hükümetinin propagandasını yaparken sık sık "alternatifsiz" olduklarını vurguluyor ve göğsünü gere gere "bizden iyisini bulamazsınız" diyor. Aslında bugün fiilen çalışma yapan rakibi burjuva partilerinin "pas-pallığına" bakılırsa Başbakan fazla haksız da sayılmaz. Zaten onun böylesine rahat bir şekilde konuşması da bir yönüyle rakiplerinin dökülmesinden kaynaklanıyor.

Bay Özal, gerçekten de pek çok konuda "alternatifsiz"dir. Örneğin, ikiye bölünme emelinde bir alternatifi bulmak oldukça güç. Kendi hükümeti açık biçimde on milyonlarca insanı açlığa sürükleyen baskı ve teröre dayalı politikanın sorumlusu iken o gayet pişkinçe içinin, köylünün dostu olduklarını söyleyebiliyor, ülkeyi sıkıntıdan kurtaracaklarından vs. bahsedebiliyor. Denebilir ki bugüne kadar hiç bir hükümet, yerli ve yabancı tekeli sermaye çevrelerine böylesine açık biçimde uşaklık etme cesaretini bulamamıştı kendinde. Kuşkusuz eski iktidarlar da burjuvazinin hükümetleriydi ve izledikleri politika sermaye çevrelerinin çıkarlarına göre biçimlenen bir politikaydı; ama o

hükümetler pek çok konuyu perde gerisinde çözüyor, bugünkü gibi her şeyi herkesin gözü önünde yapmaya cesaret edemiyorlardı. Bu bakımdan Özal'ınki tam bir pervasızlık. Bir bakıma iç ve dış tekeli sermaye çevreleri temel egemen güç olarak, toplumu yönetme hakkının yalnızca kendilerine ait olduğunu kabul ettirmeye, herkesi buna alıştırmaya çalışıyorlar.

Kaldı ki günümüzde bu politika sadece kitlelere yönelik olarak izlenmiyor. Özal Hükümeti döneminde bir avuç güçlü tekel, daha güçsüz durumda olan sermaye çevrelerine de sık sık sopanın ucunu gösteriyor, ekonomik olanakların daha büyük ölçüde kendilerinden yana dönmesi için ne lazımsa yapıyorlar. Hükümet, gayet rahatlıkla diğer burjuva partilerini destekleyen tekellere karşı, ANAP'tan yana olanları tutuyor. Daha doğrusu hükümetin iplerini elinde tutan bir avuç büyük tekel, bu silahı kullanarak rakiplerini geriletmeye çalışıyor. Örneğin, Özal hükümetinin bir süre önce kendisinden biraz daha uzakta gördüğü şirketlerin ihracattaki sahtekârlıklarını ortaya çıkarması böyle

bir mücadelenin sonucuydu.

Tekelci sermayenin sadık adamı Özal, bu arada yağmadan kendisine de pay düşün istiyor. Öyle ya bunca hizmeti karşılıksız yapacak değil herhalde. Özal, kendisinin ve aile çevresinin çıkarlarını korurken de gizliliğe falan fazlaca önem vermiyor, başka bir deyişle bu konuda da "alternatifsiz" olduğunu kanıtlamaya çalışıyor. Özal ailesine ait bir şirketin son zamanlarda dış sermaye çevreleriyle giriştiği ilişkiler sırasında sergilenen tutum bu durumu çok açık şekilde ortaya koyuyor.

Bilindiği gibi Korkut Özal'ın şirketi "Hak Yatırım" ile "Faisal" ve "El Bakara" grubu arasında kısa bir süre önce bir ortaklık anlaşması imzalandı. Üstelik adı geçen Arap şirketleri öyle sıradan kuruluşlar değil. Örneğin, "Faisal" grubunun ortakları arasında Suudi Arabistan Hanedanına bağlı dokuz prens, Kuveyt Hanedanına bağlı 2 prens, Pakistan Devlet Başkanı Ziya-ül Hak, Sudan Devlet Başkanı Cafer El Numeysi, Gine Devlet Başkanı Seku Ture, Bahreyn Emiri İsa Bin Sultan El Neheyan gibileri var.

Tabii ki Türkiye'den de böyle bir ortaklığa ancak Başbakan Turgut Özal türünden kişiler layık olabilirler. Ancak Özal, şimdilik doğrudan doğruya kendi ismini kullanarak ortaya çıkmıyor. Anlaşılan bunun için koşulları henüz uygun görmüyor. Bu yüzden de kendisi perde gerisinde durup kardeşini ön plana çıkartıyor.

Ama gene de ortaklık anlaşmasının imzalanması sırasında yapılan toplantılardan dışarıya sızan bazı haberler, gerçek ortağın Başbakan'ın kendisi olduğunu ortaya koydu. Örneğin, görüşmeler sırasında Araplar Başbakan'ın neden aralarında olmadığını sormuşlar ve "Başbakan Turgut Özal'ın aramızda bulunması bizim için bir teminat" demişler. Buna karşılık toplantıda hazır bulunan devlet bakanı Özdağlar söz alarak "ben de zaten onun için buradayım" demiş.

Daha sonraki günlerde ise görüldüğü gibi imzalanan anlaşma yıldırım hızıyla hükümet tarafından kabul edildi. Başbakan kendi işini geciktirecek değildi ya. Hükümetinin bu konuda da "alternatifsiz" olduğunu göstermesi gerekiyordu ve öyle de yaptı.

PARTİMİZİN MÜCADELE..

Baştarafı Sayfa 7'de..

tırılması ve gerekse değişen koşullara örgütümüzün hızla ayak uydurabilmesi için bir dizi kararlar aldılar.

Örgütümüz 1979 yılında kariyerist ve disiplinsiz iki MK üyesinin çıkardığı ciddi sorunlarla uğraştı. Bu kişiler parti saflarımızdan atıldılar ancak küçümsenmeyecek bir deşifrasiyona da yol açtılar. Ve örgütümüz bu sorunu aşip yeni bir atılma geçtiği bir dönemde, 1980 Martında sömürgeci güçlerin ağır saldırısına uğradı, bu saldırı 12 Eylül darbesiyle birlikte daha da ağırlaştı.

Partimiz, Mart operasyonunun ardından polisçe aranma durumuna düşen kadrolarını korumak için tedbirler aldı, onların bir bölümünü yurt dışına çıkardı, yeni örgütsel düzenlemeler yaptı. Yurt içinde çalışmayı yeni koşullara uyarladı ve özellikle yurt dışında faşist rejime karşı etkin bir mücadele örgütledi.

Ne var ki sözkonusu eksikler nedeniyle yurt içinde yeni duruma gereği gibi esnekçe ve başarılı bir geçiş sağlayamadık, örgüt ciddi yaralar aldı. Yurt içi örgütsel çalışmayı yeniden düzenlemede, faşizm koşullarına uygun mücadele biçimlerini geliştirmede bu döneme uygun örgütsel biçimleri yaratmada da yeter ustalığı gösteremedik. 1981 yılı Mart ayında toplanan Merkez Komitemiz durumu değerlendirek eksikleri ve hataları açık biçimde dile getirdi ve örgüte ilettiler. MK, buna ilişkin olarak şu saptamayı yaptı:

"Geçmiş dönemde Parti çalışmalarının ayrıntılı bir değerlendirmesini yapan Merkez Komitemiz, bugün karşılaşılan sorunların yalnızca faşist iktidarın saldırısından ve bu zor dönemin özelliklerinden kaynaklanmadığını; Partimizin yetkili organlarının yaklaşık daha zor günleri önceden görmüş olmalarına karşılık, böylesine zor koşullara esnekçe ve başarılı biçimde geçiş için örgütümüzün gereği gibi hazırlanmadığını ve yeter tedbir alınmadığını da saptamıştır.

"a) Geçen dönemin nisbi demokratik koşullarında legal planda (basın-yayında, kitle örgütlerinde, seçimlerde vb.) başarılı bir çalışma yapılırken Parti örgütlenmesinde ve kadrolara gizli çalışma yöntemlerinin benimsetilmesinde yeter özen ve çaba gösterilemedi.

"b) Zor bir dönemde kadroların mevzileştirilmesi, korunması, onlara hareket kolaylığı kazandırılması ve haberleşme gibi konularda yeter tedbir zamanında alınmadı.

"c) Propaganda-ajitasyon ve kitle çalışmalarında kadrolar hemen hemen tüm olarak kullanıldı, geri planda yeter kadro tutulmadı; bu da polis kadroları ve sempoatanları kolayca tanımalarına yol açtı; yakalanan, yer değiştiren ve saklanmak durumunda kalan kadroların yerine yeni kadroların geçirilmesini zorlaştırdı.

Bu eksik ve hataların ortaya çıkışında Partimizin genç ve kadrolarımızın illegal çalışmada deneysiz oluşunun payı büyüktür. Parti o dönemde kadrolarını yeni

yeni oluşturmakta idi. İyi örgütçülerin ve gizli çalışmada uzman kadroların kısa dönemde ve çok sayıda yetişemeyecekleri de bir başka gerçektir. Yine zor bir dönemden geçmiş kadroların gizlilik kurallarının ve disiplinin önemini yeterince kavramıyorlardı.

"Merkez Komitemiz, bütün bunlara ilişkin olarak, Partimizin genç oluşunun ve diğer nesnel koşulların yanısıra, kendi hata ve eksiklerinin de rol oynadığı kanısına varmıştır. Partimizin önündeki görevleri yerine getirmesi ve geleceğe iyi biçimde hazırlanabilmesi bu eksiklerin hızla giderilmesine, bugün varolan sorunların başarıyla çözümlenmesine bağlıdır. Eksikleri ve hataları gören partimiz bunu başaracaktır."

Merkez Komitemiz ağır faşist saldırı karşısında şaşırmadı, paniğe kapılmadı. Bir yandan yeni dönemin doğru bir değerlendirilmesini yapıp faşist rejime karşı mücadeleyi örgütlerken, diğer yandan hataları, eksikleri açık yüreklilikle ve cesaretle ortaya koydu, bunları aşmak için görevleri belirledi. Son 3-4 yıl içinde örgütümüz, eksiklerini gidermek, gizli çalışmayı ve uzmanlaşmayı geliştirmek için ciddi çabalar gösteriyor ve adım adım yol alıyor. Bu dönemden iyi dersler çıkardık, deney kazandık. Düşmana karşı başarılı bir savaş verebilmek için daha da ustalaşmak, kendimizi eğitmek zorundayız. Bu konuda bize düşen daha çok iş var.

Tüm parti örgütlerimiz bugün de dikkatlerini bu nokta üzerinde toplamalıdır. Her koşul altında kendini polisten gizleyebilen, çalışabilen, propaganda ve ajitasyon yürüten, örgütleyen ve kitlelerin eylemlerine yön vermek için her olanağı değerlendiren devrimciler olmak zorundayız.

Diğer yandan bir örgüt, her ne kadar onların aritmetik bir toplamı değilse de, tek tek insanlardan oluşur. Bir örgüt ne denli nitelikli kadrolara sahipse o denli güçlüdür. Bu dönem yalnız örgütler için değil, tek tek kişiler için de bir sınav dönemidir. Yoldaşlarımızın herbiri kendini ciddi bir eleştiri süzgecinden geçirmeli: O kendisini Partimizin ve halkın davasına ne ölçüde veriyor? Yeteri kadar enerji ve özveri ile çalışıyor mu? Gerek ideolojik bakımdan, gerek gizli çalışma kurallarını öğrenmek için kendini yeterince eğitiyor mu? Parti disiplinine yeterince ayak uyduruyor mu?

Her yoldaş kendi öz çabasının düzeyini yükseltmeli ve örgütümüzün 10'uncu yıldaya giriştiği atakla birleştirmeli.

1980 Mart operasyonundan bu yana aldığımız yaralar, karşılaştığımız çeşitli türden sorunlara, eksiklere ve hatalara rağmen, şunu tereddütsüz ve övünçle diyebiliriz ki örgütümüz bir bütün olarak şaşkınlığa, paniğe kapılmamış, atalete düşmemiştir. Bu, herşeyden önce örgütümüzün ideolojik-politik hattının sağlamlığından, kadroların örgüte duyduğu güveninden geliyor. Biz ne kadrolarımıza ne de kitlelere kolay ve erken zaferler vad etmedik. Biz kimseyi bu tür düşlerle büyülemeyi düşünmedik; tersine, mücadelenin uzun, zorlu, inişli-çıkışlı olduğunu, büyük emek ve sabır gerektirdiğini söyledik. Bu

nedenle, faşist iktidarla birlikte gelen ağır baskı ortamı ve karşılaşılan güçlükler bizde dış kırıklıklarına yol açmadı.

Ama bu zor dönemin koşullarına ayak uyduramayıp yılmınlığa düşen ve sudan gerekçelerle bir kenara çekilenler, yine, hırs ve kariyerizmin de etkisiyle pusulayı şaşırarak oldu. Bunu da doğal karşılamak gerekir. Böylelerin sayısı örgütümüz içinde küçük bir yüzdedir.

Örgütsel çalışmada bütün bunlar da var. Örgüt, kendi içinde boy gösteren yanlışlara karşı da mücadele ederek sağlamlaşır, gelişir. Önemli olan örgütün doğru yolda olması, eksiklerini, dayatan yeni görevleri iyi kavrayabilmesi ve onlarla başa çıkabilmek için gereken enerjiyi, beceriyi gösterebilmesidir.

REMO YOLDAŞ'IN..

Baştarafı Sayfa 2'de.

savaştan Lübnan halkının deneylerinde de Kürt partileri yararlanabilirler.

Başta Komünist partileri olmak üzere Kürt partilerinin çeşitli ülkelerdeki ilerici güçlerle yardımlaşmaya gitmeleri önemli ve zorunludur. Genel düşmanımız emperyalizm, özel düşmanımız Amerika ve siyonizm ortaktır, birdir.

Açık seçik konuşmamız gerekir, Kürt ve Kürdistan partilerinin ezici çoğunluğunun temsilcileri bu toplantıdadır. Irak Komünist Partisi dünyanın ve bölgenin işçi ve komünist partileri ile kurmuş olduğu ilişkilerde sürekli olarak Kürt halkının davasını dünya kamuoyuna tanıtmakta büyük bir rol oynadı. Irak Komünist Partisi ve partinin genel sekreteri Aziz Muhamed yoldaş, Kürt halkının davasını açıklama ve bu halkın kurtuluş savaşına destek istemede bütün Arap ülkeleri komünist partilerinin toplantılarında olumlu çabalar gösterdi. Suriye Komünist Partisi de Irak Komünist Partisi'ni destekliyor; uluslararası ve bölgesel alanlarda diğer bölge ülkeleri ve komünist partileriyle Irak halkının ve Kürt halkının davası ile ilgili görüşmeler yapıldı.

Vurgulamak istediğim nokta şudur:

Kürt ve Kürdistan partileri ve Irak Komünist Partisi arasında yardımlaşma çok önemli ve zorunludur. Böyle bir yardımlaşma Kürt halkının ve Kürt ulusal davasının çıkarına olur. Irak Komünist Partisi'nin Kürt davasına sürekli desteğini partinin verdiği savaştan, eylemlerden, ve büyük Fahd Yoldaş'ın makalesinden hepimiz biliyoruz. Partinin kuruluşundan bugüne kadar sürüp geliyor bu destek...

"DOĞU'YU KALKINDIRMA"..

Baştarafı Sayfa 12'de..

Sömürgeci hükümetlerin biri veya diğeri ülkemizi kalkındıramazlar, halkımıza mutluluk getiremezler. Onların bize getirebileceği ancak yıldan yıla ağırlaşan bir zulüm ve sömürüdür. Halkımız ancak sömürgeci boyunduruğunu kırarak, ülkesini özgürleştirerek gelişme yoluna girecektir.

FAŞİZMİ YIKMaktan BAŞKA ÇIKIŞ YOLU YOKTUR

Baştarafı Sayfa 1'de..

Evren-Özal çetesinin ülkeyi ekonomik alanda da batırdıklarını anlamak için daha çok beklemeye gerek var mı?

Ve ülke bu durumda iken Evren-Özal çetesi durmadan silahlanıyorlar. ABD ile 1,5 trilyonluk F-16 anlaşması imzalandı. Başka ülkelerden de savaş uçakları savaş gemileri, tanklar, füzeler alınıyor. Faşist çete silaha doymuyor.

Bu dev paralarla fabrikalar, yeni işyerleri açılabilir, milyonlarca insanımıza iş bulunabilir, halkın yaşam düzeyi yükseltilebilir, bir dizi soruna çözüm bulunabilir.

Ama faşist rejim militaristtir, şovendir, saldırgan. Barış düşmanıdır o. Faşist cunta bölgede gerilimi artırıyor. Kıbrıs'tan askerlerini çekmiyor. Ege denizinde, Trakya'da yayılmacı emeller güdüyor. Türkiye Kürdistanı'nda halkımıza yaptıkları yetmiyormuş gibi Kürdistan'ın öteki parçalarına karşı saldırgan ve yayılmacı tutumunu sürdürüyor. Geçtiğimiz günlerde faşist çete ikinci kez sınırları geçti ve öteki parçalardaki Kürt halkına saldırdı. Kan döktü, katliama girişti. Türkiye Kürdistanı'nda ise yeni bir operasyon ve tutuklama dalgası başlattı.

İçerde halkın hoşnutsuzluğu günden güne kabarıyor. Kitleler demokrasi, iş ve ekmeğe istiyor. Faşist rejim sıkışmıştır. O, dikkatleri başka yana çekmek istiyor, kitlelere yalan söylüyor.

Kardeşler!

Evren-Özal çetesinin halklarımıza acıdan, sefaletten başka şey getirmediği ve getiremeyeceği açık. Bu çete emperyalizmin, en başta ABD'nin uşağı, halklarımızın düşmanıdır. Bu alçaklardan ne bekleyebiliriz? Ve bu gidişe seyirci mi kalacağız?

Görülüyor ki kurtulmak için özgürlüğe, barışa, işe, ekmeğe ulaşmak için, ülkelerimizdeki bugünkü bataktan kurtarmak için bu çeteyi alaşağı etmekten başka yol yoktur.

Bunu ancak mücadele ile başarabiliriz. Faşizme karşı tüm güçleri birleştirelim!

Faşist diktatörlüğü yıkalım, halk düşmanlarından hesap soralım!

Tanklar, savaş uçakları, füzeler değil, fabrikalar!

Saldırganlığa, yayılmacılığa, şovenizme hayır, bölge halkları ile barışçı ilişkiler!

Bir avuç vurguncunun, tekelin saltanatına hayır!

Tüm politik tutuklulara özgürlük! İşkencelere, idamlara son!

Kürt halkına yönelik saldırganlığa son!

Türkiye Kürdistanı Sosyalist Partisi
Merkez Komitesi

SÖMÜRGEÇİ FAŞİST REJİMİN KÜRT HALKINA ...

Baştarafı Sayfa 1'de..

1983 ilkbaharında Irak Kürdistanı'na ilk saldırı yapıldığı zaman da Türk hükümeti bu tür yalan haberlerle kamuoyu oluşturmaya çalışmış ve sınırın öbür yakasında üslenen Ermeni militanlarından söz etmişti.

Yine şurası açıktır ki faşist rejim bu tür yalanları kullanmış ve Kürt halkına karşı çetelerin planladığı bir saldırıya geçmiştir. Bölgeye yeni askeri birlikler sevk edildi ve geniş bir alanda operasyonlar başlatıldı. Daha önce tutuklanıp bırakılan yurtsever ve ilerici insanlar dahil, çok sayıda Kürt yurtseveri tutuklandı ve bunlar işkence merkezlerine sevk edildiler. Köylüler üzerindeki baskı ve zulüm yoğunlaştırıldı. Ve Türk birlikleri İran ve Irak sınırını geçip öbür taraftaki Kürt halkına saldırdılar. Son alınan haberlere göre saldırı nedeniyle çok sayıda ölü ve yaralı var. Eruh ve Şemdinli olaylarını bir bahane olarak kullanan sömürgeci rejim halkımıza karşı barbar bir savaş yürütüyor.

Faşist rejimin bu türden tertiplere başlamasının şu dönemde başka nedenleri de var. Zorba rejim, giderek kötüleşen ekonomik durum, büyük boyutlu işsizlik, açlık nedeniyle içerde sıkışmıştır. Kitlelerin hoşnutsuzluğu günden güne artıyor ve çeşitli biçimlerde yüze vuruyor. Faşist rejim bu tür tertiplerle kitlelerin dikkatini başka tarafa çekmeye, şovenizmi canlandırmaya ve 1974 Kıbrıs hareketi sırasında olduğu gibi kitle desteği almaya çalışıyor.

İkinci neden ise kendisine karşı yurt dışında yükselen tepkileri yatıştırmaktır. Türk heyeti geçtiğimiz ilkbaharda Avrupa Konseyi'nden kovulmadı ama, demokrasiye dönüşmesi yönünde önemli şartlar koşuldu. Faşist rejim bu türden tertiplerle Batıdaki demokratik kamuoyundan gelecek baskıları hafifletmeyi, NATO'cu dostlarından daha çok destek almayı umuyor. Böylece sıkıyönetimin devam etmesi, politik tutuklulara af çıkarılmaması ve tüm öteki baskı uygulamaları için kendince haklı gerekçeler olduğu ileri sürülüyor.

Ne var ki sömürgeci faşist rejim bu tür manevralarla ne içerde uzun süre kitleleri oyalayabilir, ne de uluslararası düzeyde demokratik kamuoyunun baskısını hafifletebilir. Tersine o, istemiyerek de olsa dünya kamuoyunun dikkatini Kürdistan sorununa çekmektedir. Sömürgeci Türk hükümetinin Kürt halkına karşı yürüttüğü zulüm ve barbarlık politikası bir kez daha güncel olmuştur.

Sömürgeci faşist rejim bu tür tertiplerle amacına ulaşabilir mi, Kürt yurtsever hareketini ortadan kaldırabilir mi? Hayır. Onu bu dertten kurtaracak hiçbir ilaç yoktur. O, bir kez daha kan dökerek, korku salarak halkımızı kurtuluş mücadelesi yolundan caydırmaya çalışıyor. Ama bu boş bir çabadır ve o, aslında sömürgeci rejime karşı daha derin bir kin ve nefretin tohumlarını ekiyor.

BARİŞ MÜCADELESİNİ..

Baştarafı Sayfa 9'da..

İsrail'e sağlanan askeri ve ekonomik desteğin devam ettirilmesi öneriliyor. Barışın, görüşmelerden çok askeri üstünlüğe sağlanabileceği savunularak, Reagan'ın silahlanma stratejisi ve uzaya nükleer silahlar yerleştirme projesi benimseniyor.

Reagan'ın önerdiği, kongrenin de kabul ettiği program açıkça gösteriyor ki, Orta Amerika'da, ABD'nin desteğindeki gerici ve faşist rejimler halkın kanını akıtmaya devam edecekler. Nikaragua'ya karşı yürütülen saldırı, askeri ve ekonomik sabotajlar sürecektir. Granada işgali sürecektir, gerekirse ABD yeni yeni Granada'lar yaratacaktır.

Siyonizm Ortadoğu'da, ABD'nin iktidar partisinden onay ve destek de almış olarak, terör ve işgalciliğe hız verecektir. Ortadoğu kanayan bir yara, her an patlayabilecek bir barut fıçısı olmaya devam edecektir.

Yine silahlanma hızlandırılacak ve uzay nükleer silahlarla kirletilecektir.

ABD sık-sık Sovyetler Birliğine dil uzatarak silahsızlanma görüşmelerini sabote ettikleri suçlamasında bulunuyor. Oysa emperyalistler, baştan beri silahsızlanma görüşmelerini bir oyalama aracı haline getirdiler. ABD, bir yandan silahsızlanma görüşmeleri çağrısında bulunurken, silahlanmaya da tüm gücüyle devam ediyor. Avrupa'ya nükleer başlıklı füzeler yerleştirdi. Sovyetler Birliği'nin uzaya nükleer silahların yerleştirilmesini yasaklayan anlaşma imzalama önerisini elinin tersiyle itti. Şimdi ise Reagan, partisinin kongresinde, uzaya nükleer silahlar yerleştirilmesini karar haline dönüştürdü.

Bütün bunlar birkez daha gösterdi ki, emperyalistler nükleer silahların azaltılmasından, barış, yumuşama ve silahsızlanmadan yana değiller. Emperyalistlerin barış konusundaki tutumu açık bir ikiyüzlülüktür.

Barış mücadelesi, sınıf mücadelesiyle, sömürüye karşı savaşla sıkı sıkıya bağlıdır. Emperyalistler ve her türden sömürü ilişkisi varolduğça, savaş tehlikesi de devam edecektir. Dolayısıyla barış mücadelesi, sömürüye karşı savaşla birlikte yürüyecektir.

Emperyalist güçlerin saldırgan, savaşçı politikaları her geçen gün kitlelerce daha iyi kavranıyor. Bu bakımdan barış, halklar için yaşamsal bir talebe dönüşüyor. Bunun için de barış mücadelesinin safları gittikçe genişliyor. İnsanlar, yaşam kaygısıyla kavgaya katılıyor. İşte asıl emperyalistleri geriletecek, nükleer bir savaş önleyecek, yaşamı koruyacak olan kitlelerin aktif mücadelesidir.

Barış güçlerinin saflarını daha da genişletmek için mücadeleyi yükseltelim. Yaşamı bir nükleer savaşın korumak için barışı; barışı korumak için de emperyalizme, sömürü ve baskıya karşı kavgayı güçlendirelim.

YİNE "DOĞU'YU KALKINDIRMA" MASALI..

Son günlerde yeniden "Doğu'yu Kalkındırma" üstüne bir edebiyat hız kazandı. 27 Mayıs 1960 "Devirmesi"nden bu yana sık sık, özellikle de her yeni hükümet iş başına geldiğinde, ya da seçim dönemlerinde bu tür bir edebiyatın canlandığı görülür. Hemen tüm beş yıllık planlarda da sözde "doğu"ya ve "geri kalmış bölgelere" öncelik tanyan hükümler yer alır ve devlet teşvikinden söz edilir. Sömürgeci hükümetler bütün bunlarla bir yandan bölge halkının desteğini kazanmak, diğer yandan son 25-30 yılda Kürt halkının baskıya ve sömürüye karşı canlanan ve yükselen mücadelesini saptırıp yatıştırmak için başvuruyor, bu maddeleyi "bölgenin geri kalmışlığından kaynaklanan" bir olay gibi göstermeye çalışıyorlar.

Ne var ki, bölge kalkınması üstüne tüm vaatler, beş yıllık planlarda yer alan öneriler de boşa kaldı. Kürdistan'la Türkiye'nin diğer bölgeleri arasındaki fark yıldan yıla daha da büyüdü.

Özal hükümeti şimdi bu bayat edebiyatı bir kez daha ısıtıp piyasaya sürüyor. Emperyalizmin ve bir avuç tekelinin bu has adamı, yalnız Kürt halkını değil, Türk halkını da, ülkenin tüm emekçi insanlarını da boş ve büyük hayallerle oyalamaya çalışıyor. Geleceğe yönelik olarak onlara bir cennet vad ediyor.

Özal'ı Cunta'dan, Özal hükümetini faşist rejimin bitiminden ayrı düşünmek büyük bir yanılğı olur. Özal, bugün sürdürdüğü ekonomik politikaya daha Cunta'dan önce, son Demirel hükümeti döneminde başladı, Cunta işbaşına gelince yetkileri daha da arttırılarak işine devam etti ve bugün de işbaşındadır. Özal'ın izlediği ekonomik politika faşist rejimin politikasıdır, başka bir deyişle, emperyalistlerin -en başta ABD emperyalizminin- ve bir avuç yerli tekelinin çıkarlarına hizmet eden bir politikadır.

Bu politikanın başlıca eğilimleri bugün artık kamuoyu tarafından da iyi bilinmektedir. Onun özü, ülkelerimizin emekçi halk yığınlarının emperyalistlerin ve bir avuç tekelinin çıkarına soyulup soğana çevrilmesidir. Özal'ın IMF reçetelerini tam bir sadakatle -uşaklıkla desek daha doğru- uygulaması sonucu ülkede açlık katmerleşmiş, açık işsizlerin sayısı dört milyona ulaşmıştır.

"Serbest piyasa ekonomisi" adı altında ülke emperyalizmin açık pazarına dönüşmüştür. Yabancı sigaraların, içkinin, "çikita muzunu" nun ve benzeri birçok yabancı malın ülke pazarına akın etmesi bir yana, bir sebze ülkesi olan Türkiye sebze ithal edecek duruma geliyor.. Şimdi de harika ekonomi uzmanları su ithal etmekten söz ediyorlar!

Bu baylar, ülkeyi kalkındırma adına barajları, köprüleri, KİT'leri satışa çıkarıyorlar. Ülke topraklarını ABD saldırganlarına kiralamaya hız verdiler ve şimdi de kıyılar, tarihi yalılar petrol zengini Arap

şeyhlerine satışa çıkarıldı. Ülkenin herşeyi pazarlanıyor..

Peki bütün bunlardan emekçi insanlarımızın kazancı ne? Her geçen gün onların sırtındaki yükü ağırlaştırıyor; açlık, işsizlik büyüyor; toplumsal çürüme, yozlaşma yaygınlaşıyor. Ama kimse Bay Özal'a ve öteki harika çocuklara birşey diyemiyor; çünkü bu baylar faşist rejimin süngü gücüyle korunuyorlar. Bildiklerini yapıyor ve ülkenin üstünde, güle-oymaya tepiniyorlar.

Aşırı silahlanma faşist rejimin diğer bir eğilimidir. ABD ile 1,5 trilyonluk F-16 anlaşması yapıldı. Ama bununla yetinilmiyor. Yeni savaş gemileri için girişimler var. Askeri nakliye uçakları için Kanada ve İspanya ile görüşmeler sürüyor. İngilizlerden füzeler, Almanlardan tanklar alınıyor. Mısır'dan ABD yapısı 35 fantom uçağı almak için görüşmeler yapıldı. Gazeteler her gün bu türden haberlerle dolu. Faşist rejim silaha doymuyor.

Bu kadar silah ne için, kime karşı? Görülüyor ki kitleleri süngü gücüyle açlığa iten, insanlarımızı limon gibi sıkıp suyunu çıkararak faşist rejim ülkeyi fabrikalarla donatmak, iş sahaları açmak, kitlelerin yaşam düzeylerini yükseltmek için çaba göstermiyor. Evren ve Özal çetesi halka sadece yalan söylüyorlar. Onlar ülkenin tüm olanaklarını silaha yatırıyorlar. Bundan yararlanan ise halk değil, yalnızca ABD ve öteki NATO'cu emperyalistler, bir avuç yerli vurguncu ve militarist takımıdır.

Bugün bay Özal'ın demagojisini yaptığı "Doğu'yu kalkındırma" edebiyatı da sözkonusu halk düşmanı politikanın bir parçasıdır. Emekçi insanlarımızın el konan alimleri, ülkenin satışa çıkarılan toprakları, kıyıları, emperyalistlere yok pahasına kapatılan yerli ürünler, el kapılarında çalışan işçilerin gönderdiği dövizler bu silahların yarattığı dev borçları kapamaya yetmiyor. Evren-Özal çetesi, F-16 ve öteki ağır silahların yarattığı borçları karşılayabilmek veya bunları ülkede üretebilmek için ülkenin insan ve doğa kaynaklarını daha çok peşkeş çekmek zorundadır. İşte "Doğu'ya yatırım" adına girişilen çabalar, bu türden bir planın sonucudur. Evren-Özal çetesi emperyalist tekellere Kürdistan'ın yeraltı ve yerüstü kaynaklarını, topraklarını, madenlerini daha yaygın ve yoğun biçimde sömürme olanaklarını sunuyorlar.

Bu amaçla Özal hükümeti yasa hükümünde bir kararname çıkardı. Bununla Kürdistan'a yatırım yapacak yabancı ve Türk tekeller gelir vergisinden ve diğer vergi ve harçlardan tümüyle muaf tutuluyorlar. Birkısım illerde ise kendilerinden yalnızca ödemeleri gereken gelir vergisinin yüzde 40'ı alınacaktır.

Bu planla başta ABD şirketleri olmak üzere, uluslararası tekeller ve onların Türk ortakları Kürdistan'da tarım, tarıma bağlı

sanayi, madencilik, enerji ve silah sanayii alanında yatırım yapmaya özendiriliyorlar. Bölgede sulama amacıyla barajlar yapımının yanısıra Kürdistan tarımında kapitalist işletmeciliğin yaratılması, yabancı ve yerli tekellerin bu alana el atması, Latin Amerika türü latifundialar yaratılması düşünülüyor.

Sözkonusu teşvikler nedeniyle yabancı tekellerin ve yerli ortaklarının bu projeye ilgisi artmış görünüyor. Özellikle Kürdistan'ın zengin maden yatakları bu çevrelerin iştahını çekiyor. Ancak güçlükler de var ve bunların başında bölgede yapılacak yatırımlar için güvence sorunu geliyor. Bölge boydan boya kaynarken ve Kürt halkının yurtsever mücadelesi yıldan yıla kiteselleşirken, sözkonusu tekeller bunu gözönünde tutmak zorundalar..

Bay Özal'ın "Doğu'yu kalkındırma" yaygarası, öncekilerden farklı olacak mı? Gerçekten yabancı ve yerli sermaye bu bölgeye akacak mı? Şimdiye dek Türk özel sermayesi bu bölgeye ilgi göstermedi. Bundan böyle, özellikle yabancı sermayenin maden işletmeciliği alanına girmesi mümkün olsa bile, bunun öyle propagandada edildiği, abartıldığı ölçüde olmayacağı açık. Hele bununla bölgenin kalkınacağı iddiası ise her zamanki gibi masal olmaktan öteye gidemeyecek. Olsa olsa tekeller ülkemizin doğal kaynaklarını biraz daha sömürüp yağma edecekler. Bunda halkımızın kazanacağı hiçbir şey yoktur.

Diğer yandan Özal hükümeti, ülkede genel olarak yatırımları düşürdüğü, Kürdistan'da ise nerdeyse tümünden iptal ettiği bir dönemde, bu tür propagandalarla zevahiri kurtarmaya çalışıyor, kitleleri aldatıyor. Bölgeye devlet teşvikleri ise sözde kalıyor. Nitekim bu yılın ilk dört ayında Kürdistan'a ayrılan yatırım teşvikleri diğer bölgelerle kıyaslandığında gülünç ve nitelenebilecek düzeyde kaldı. Devlet Planlama Teşkilatı tarafından yayınlanan bir istatistiğe göre 1984 yılı Ocak-Nisan döneminde yatırım teşvik belgelerinin bölgelere göre dağılımı şöyledir:

Marmara Bölgesi	: 119.5	milyar lira
Ege Bölgesi	: 29.-	" "
Akdeniz Bölgesi	: 19.5	" "
İç Anadolu "	: 17.-	" "
Karadeniz Bölgesi:	9.5	" "
G. Doğu An. "	: 5.3	" "
Doğu Anadolu "	: 2.8	" "

Görüldüğü gibi Kürdistan illerini kapsayan iki bölge son sıradadır ve Marmara bölgesine ayrılan teşvik tutarı Doğu Anadolu'ya ayrılanın 55 katı kadardır. Öyleki burjuva basın bile, bu durumu, "vaatler Doğuya, teşvikler Batıya" diye alay konusu yapmaktadır.

Bu örnek bile tek başına, Özal hükümetinin de "Doğu kalkınması"na ilişkin sözlerinin iki yüzlülüğünü, yalancılığını ortaya koymaya yetiyor.

Devamı Sayfa 10'da..